

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης

• μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του **Creative Commons** <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

1.

Όταν ο στρατός της Παντοκράτειρας ήρθε στη Σεργήλη μέσα από τις διαστασιακές διόδους, δεν άργησε, με τη δύναμή του και την οπλική του υπεροχή, να υποτάξει ολόκληρη τη διάσταση, που πολλοί την αποκαλούν σταυροδρόμι ανάμεσα στις άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος. Τον πρώτο καιρό, οι Παντοκρατορικοί συνυπήρχαν με τις ιέρειες της Αρτάλης, που η θρησκεία της ήταν τότε η πιο εξαπλωμένη στη Σεργήλη. Μετά από κάποια χρόνια, όμως, ήρθαν σε ρήξη μαζί τους, γιατί οι ιέρειες άρχισαν τελικά να τους αντιτίθενται σε αρκετά ζητήματα, θεωρώντας ότι εξακολουθούσαν να ασκούν επιρροή στη διάσταση ισάξια τουλάχιστον με την επιρροή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Αυτό οδήγησε στους διωγμούς των ιερειών της Αρτάλης. Οι Παντοκρατορικοί διέλυσαν τους ναούς τους από τη μια άκρη της Σεργήλης ως την άλλη: τους ισοπέδωσαν, ή έδιωξαν τους πάντες από εκεί, αφήνοντάς τους να ερημώσουν. Τις ίδιες τις ιέρειες τις κυνήγησαν, κι όποτε τις έπιαναν τις έκαιγαν, ή τις σκότωναν, ή τις φυλάκιζαν, αυθαίρετα, κατά περίσταση και ανάλογα με το πώς έκριναν οι πράκτορες που έλεγχαν την κάθε περιοχή της Σεργήλης. Η θρησκεία της Αρτάλης απαγορεύτηκε σ'ολόκληρη τη διάσταση. Έγινε παράνομη. Δεν επιτρεπόταν κανένας να ξεστομίζει το όνομα της θεάς, δεν επιτρεπόταν κανένας να κάνει τελετές της, και δεν επιτρεπόταν κανένας να κρύβει ιέρειές της που είχαν κατορθώσει να ξεφύγουν.

Επίσημη θρησκεία της Σεργήλης ήταν τώρα η θρησκεία του Κρόνου, κατόπιν Παντοκρατορικής διαταγής. Αλλά ο Κρόνος δεν ήταν Σεργήλιος θεός· ήταν θεός της Ρελκάμνια, της διάστασης από την οποία καταγόταν η Παντοκράτειρα. Οι γηγενείς της

Σεργήλης δεν τον ήξεραν, και δεν ήξεραν πώς να τον λατρεύουν. Αισθάνονταν ότι τους είχαν κλέψει τη θρησκεία τους.

Παρ'όλους τους διωγμούς, όμως, η λατρεία της Αρτάλης δεν είχε πεθάνει τελείως. Η φλόγα της είχε χάσει τη δύναμή της, είχε γίνει ασθενική, μα δεν είχε σβήσει. Ακόμα υπήρχαν παλιές ιέρειές της, κρυμμένες εκεί όπου οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν μπορούσαν εύκολα να τις βρουν· και ακόμα ορισμένες γυναίκες χρίζονταν ιέρειες για να υπηρετήσουν την Αρτάλη. Το ιερατείο δεν είχε λιμνάσει, μα, δίχως αμφιβολία, ήταν ένα ποτάμι που είχε χάσει την ορμή του.

Η θρησκεία της Αρτάλης εξακολουθούσε να είναι ζωντανή. Αλλά υπόγεια.

Στη Μέλβερηθ, την πόλη όπου τέσσερις μεγάλες σιδηροδρομικές γραμμές συναντιόνταν, ένας ναός της Αρτάλης βρισκόταν στην Παραγκούπολη: μια περιοχή στο βορειοανατολικό άκρο της Μέλβερηθ η οποία είχε δημιουργηθεί, κυρίως, από τους πρόσφυγες που έρχονταν εδώ κατά την περίοδο που τα στρατεύματα της Παντοκράτειρας όργωναν τη Σεργήλη υποτάσσοντας τη μια πόλη κατόπιν της άλλης και προκαλώντας καταστροφές στην ύπαιθρο. Οι πρόσφυγες που είχαν τρέξει στη Μέλβερηθ για να βρουν καταφύγιο έμεναν σε σκηνές και παράγκες στο μέρος που, σύντομα, ονομάστηκε Παραγκούπολη. Τώρα πλέον, αυτή η περιοχή δεν ήταν μια μικρή πόλη από σκηνές και παράγκες, αλλά εξακολουθούσαν να υπάρχουν και κάμποσα παραπήγματα ανάμεσα στα υπόλοιπα οικοδομήματά της, τα οποία ήταν χτισμένα ακανόνιστα, από δω κι από κει, και πολλές φορές το ένα πάνω στο άλλο, χωρίς καμια σκέψη για τη ρυμοτομία, φτιάχνοντας στριφτούς λαβυρίνθους και αδιέξοδα με τους δρόμους που ανοίγονταν ανάμεσά τους.

Η Παραγκούπολη θεωρείτο μια από τις χειρότερες συνοικίες της Μέλβερηθ: ένα μέρος όπου κατοικούσαν όσοι δεν μπορούσαν να μείνουν κάπου καλύτερα.

Στο κέντρο περίπου της Παραγκούπολης – αν θα μπορούσε κανείς ποτέ να ισχυριστεί με σοβαρότητα ότι η Παραγκούπολη, όντως, είχε κέντρο – βρισκόταν ο ναός της Αρτάλης. Ένας χώρος υπόγειος, παρότι η Αρτάλη ήταν θεότητα του ήλιου και του φωτός. Ένα μέρος όπου έφτανες κατεβαίνοντας πέτρινα σκαλοπάτια, και όπου δεν υπήρχαν παράθυρα, παρά μόνο φωταγωγοί για να φέρνουν το φως της ημέρας ή το φεγγαρόφωτο της νύχτας.

Ο ναός ήταν κρυφός. Δεν γνώριζαν πολλοί για την ύπαρξη του, διότι πάντα υπήρχε ο φόβος των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Η ιέρεια που κατοικούσε εδώ – μια γυναίκα που πλησίαζε τα σαράντα – καθόταν τώρα σ'ένα σκαμνί και ήταν θλιμμένη. Δεν είχε ούτε καν τελέσει την πρωινή τελετή όπως όφειλε κάθε ημέρα. Είχε χάσει κάτι πάρα μα πάρα πολύ σημαντικό...

2.

Είχε ξυπνήσει πάλι από τον Εφιάλτη, και ήταν αυγή.

Καθώς συνειδητοποιούσε ότι το οίκημα γύρω του δεν τρανταζόταν, ότι οι πόρτες του δεν έπεφταν, ότι οι τοίχοι του δεν γκρεμίζονταν, καθώς συνειδητοποιούσε ότι ο εξωδιαστασιακός δαίμονας δεν ήταν πια εδώ και δεν θα σκότωνε ξανά τους ανθρώπους που αγαπούσε, σηκώθηκε από το στενό κρεβάτι του μικρού ξενοδοχείου και, πατώντας ξυπόλυτος στο σκονισμένο πάτωμα, πήγε να ρίξει νερό στο πρόσωπό του.

Ναι, αυτό τού έκανε καλό.

Ο Εφιάλτης είχε διωχτεί, δεν θα τον ξαναενοχλούσε... μέχρι την επόμενη νύχτα, ίσως, ή τη μεθεπόμενη.

Ντύθηκε. Έκρυψε τα όπλα του κάτω από την κάπα του και μέσα στα ρούχα του. Κοιτάζοντας στο εσωτερικό του σάκου του διαπίστωσε ότι χρειαζόταν γεμιστήρες για το πιστόλι του. Μονάχα ένας τού είχε απομείνει.

Βγήκε απ'το δωμάτιο και, βαδίζοντας επάνω σε σανίδια που έτριζαν κάτω από τις μπότες του, πήγε στο χώρο υποδοχής του ξενοδοχείου: ένα στενόχωρο δωμάτιο μ'έναν πάγκο όπου τώρα δεν ήταν κανένας. Τα ροχαλητά του ιδιοκτήτη ακούγονταν από μια πλευρική πόρτα.

Ο Βασνάρος είχε ήδη πληρώσει για τη νύχτα που είχε περάσει εδώ, αλλά έβγαλε ακόμα ένα δεκακτίσιο και το ακούμπησε πάνω στον μικρό πάγκο. *Ο άνθρωπος δεν έχει πώς να ζήσει, σκέφτηκε: σίγουρα δε θα του περισσέψει.*

Το ξενοδοχείο ήταν στο Γλίστρημα, εξάλλου: όχι κι από τις καλύτερες συνοικίες της Μέλβερηθ.

Περνώντας από μια υπόγεια διάβαση, βγήκε στην άλλη μεριά των βόρειων γραμμών του τρένου και κατέληξε στους Συλλέκτες – μια συνοικία λιγάκι καλύτερη από το Γλίστρημα. Αγόρασε από ένα περίπτερο τη *Διεπαφή*, την *Πολιτική Συνείδηση*, και την *Άτρομο Πολιτεία*, για να διαβάσει τα ψέματα που έγραφαν οι δημοσιογράφοι κατόπιν εντολής των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Ελάχιστα πράγματα γράφονταν με αντικειμενισμό, όπως είχε διαπιστώσει ο ίδιος πολλές φορές.

Ακόμα και για εκείνον έλεγαν ψέματα, οι πούστηδες. Ο «*ΤΡΕΛΟΣ ΛΥΚΟΣ*» ΛΗΣΤΕΥΕΙ ΚΑΙ ΚΑΚΟΠΟΙΕΙ ΓΡΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ «*ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ*», είχε κάποτε διαβάσει σε μια επικεφαλίδα της *Ατρόμου Πολιτείας*. Δεν είχε σημασία, όμως, τι έλεγαν αυτοί: οι απλοί άνθρωποι ήξεραν από ποιους λήστευε ο Τρελός Λύκος, ο Γιος της Λόρκης: δεν πίστευαν τούτες τις σαχλαμάρες. Αυτά ήταν μόνο για τα μάτια όσων ήδη

τα πίστευαν και ήθελαν να δουν γραμμένες στο χαρτί τις μαλακίες που είχαν μέσα στο κεφάλι τους για να αισθανθούν καλά με τον σάπιο εαυτό τους.

Ο Βασνάρος πέρασε κάθετα μια λεωφόρο και μπήκε σ'ένα δρομάκι πίσω από ένα γκαράζ για κάρα και ενεργειακά οχήματα. Πλησίασε ένα από τα μέρη που ονόμαζε γραμματοκιβώτιά του. Το συγκεκριμένο ήταν μια τρύπα πίσω από έναν σκουπιδοτενεκέ. Ο Βασνάρος παραμέρισε τον μεταλλικό κάδο (πάντοτε γεμάτος με σκουπίδια· δε θυμόταν ποτέ να μην τον έχει δει να ξεχειλίζει), έβαλε το χέρι του μέσα στη μικρή θυρίδα του τοίχου – ένα σημείο όπου έλειπαν μερικά τούβλα, ουσιαστικά – και, έκπληκτος γιατί δεν το περίμενε, έπιασε κάτι. Το τράβηξε έξω και το κοίταξε.

Μια λευκή πέτρα. Κι επάνω της, ένα χάραγμα:

Για φαντάσου... σκέφτηκε. Τι να θέλει;

Καμια αγγαρεία θα ήταν, σίγουρα. Μειδίασε και έκρυψε τη λευκή πέτρα σε μια τσέπη του παντελονιού του. Τράβηξε πάλι τον κάδο μπροστά στο γραμματοκιβώτιό του, και έφυγε από το βρόμικο δρομάκι.

3.

Η θρησκεία της Λόρκης δεν κινδύνεψε όπως αυτή της Αρτάλης όταν οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας έθεσαν τη Σεργήλη υπό τον έλεγχό τους, κι αυτό επειδή η θρησκεία της Λόρκης ήταν *ανέκαθεν* υπόγεια. Οι ιερείς και οι ιέρειές της (η Λόρκη δεχόταν ιερωμένους και των δύο φύλων) δεν ευελπιστούσαν ποτέ να ελέγχουν τη διάσταση, έτσι δεν κυνηγιούνται τώρα από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας παρά μόνο όταν τυχαίνει να προκαλέσουν προβλήματα, σποραδικά.

Η Λόρκη δεν έχει μεγάλους ναούς στις πόλεις της Σεργήλης. Οι ναοί της, όπου κι αν βρίσκονται, δεν είναι συνήθως τίποτα περισσότερο από βωμοί σε υπόγεια, ή στις εξοχές, στο πλάι δρόμων, σε σταυροδρόμια, σε ξέφωτα δασών, σε σπηλιές μέσα στους βράχους. Η Λόρκη είναι θεότητα της απάτης, της τύχης, της ζαβολιάς, και της απατεωνιάς· μια θεότητα μικρότερη από την Αρτάλη· αλλά ξέρει να κρύβεται πολύ καλύτερα από τη μεγαλύτερη αδελφή της.

Καθώς οι ιέρειες της Αρτάλης διώκονται από τους Παντοκρατορικούς, οι ιερείς και οι ιέρειες της Λόρκης απλά παρακολουθούν – και κάπου-κάπου βοηθούν και μερικές από αυτές να ξεφύγουν, οδηγώντας τες σε μονοπάτια που εκείνες δεν γνωρίζουν. Αρκετές θα χρωστούν τη ζωή τους στους πιστούς της Λόρκης, αν και σπάνια θα το παραδέχονται.

Σε μια από τις εξοχές κοντά στη Χαρπόβη, στις παρυφές σχεδόν των μεγάλων δασών Φέρνιλγκαν, όχι και πολύ μακριά από τις όχθες του ποταμού Τούμβρηθ, ένας παλιός ιερέας της Λόρκης κάθεται πλάι σ'έναν βωμό, περιμένοντας μέσα στη νύχτα. Στα χέρια του κρατά έναν τουρτούκη: ένα πουλί των Φέρνιλγκαν το οποίο έχει μαύρα, ψαλιδωτά φτερά, μακρύ ράμφος, και μικρό κεφάλι· και το σώμα του ποτέ, σε καμία ηλικία, δεν γίνεται μεγαλύτερο από μια μεγάλη, ανοιχτή αντρική

παλάμη. Το όνομά του – τουρτούκης – το έχει πάρει από τη φωνή που βγάζει μες στα δάση, η οποία μοιάζει με *τουρτούκ, τουρτούκ!*

Ο γέρο-ιερέας χαϊδεύει το πουλί ανάμεσα στα χέρια του και, πού και πού, το ταΐζει ρόγες σταφυλιού, που του αρέσουν. Κόκκινου σταφυλιού, όπως πρέπει.

Μια φιγούρα φαίνεται να πλησιάζει μες στη νύχτα, τυλιγμένη σε κάπα. Ο γέρο-ιερέας ξέρει ποιος είναι, και περιμένει ατάραχος. Σε λίγο, ο νεαρός άντρας βρίσκεται κοντά στον πέτρινο, λαξευτό βωμό και βγάζει την κουκούλα του, ρίχνοντάς την στους ώμους. Είναι ψηλός, μακροπρόσωπος, και γαλανόδερμος, με μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά.

«Ιερότατε,» λέει κλίνοντας ευλαβικά το κεφάλι.

Ο γέρο-ιερέας τον κοιτάζει διαπεραστικά κάτω από τα πυκνά φρύδια του. «Είσαι, λοιπόν, έτοιμος, Αργύριε;»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Έλεγες τις προσευχές που σου ζήτησα, επί δώδεκα ημέρες – μία προτού ξεμυτίσει ο ήλιος, μία το μεσημέρι σ'ένα σκιερό μέρος, και δύο όταν το φεγγάρι έχει μεσουρανήσει;»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Και έκανες τις πέντε ιερές πράξεις;»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Πες μου, λοιπόν! Μη με κοιτάς έτσι. Έκλειψες από έναν τυχαίο περαστικό τα χρήματά του, χωρίς να σε καταλάβει, και τα ξόδεψες για τη διασκέδασή σου; Πού, πώς, και πότε!» Ο ιερέας δίνει ακόμα μια κατακόκκινη ρώγα σταφυλιού στον τουρτούκη, καθώς εκείνος έχει αρχίσει να διαμαρτύρεται μέσα στα χέρια του, φωνάζοντας *τουρτούκ – τουρτούκ! τουρτούκ;*

«Στον Μεγάλο Δρόμο της Χαρπόβης, Ιερότατε. Πήρα την τσάντα μιας γυναίκας που την είχε αφήσει πλάι της ενώ κοίταζε τηνπραμάτεια στον πάγκο ενός πλανόδιου εμπόρου. Ξόδεψα τα

χρήματα – δεν ήταν πολλά – σε κρασί, μια γυναίκα, κι ετούτο δω το μαχαίρι.» Ο Αργύριος τραβά ένα μαχαίρι από τη μπότα του.

Ο γέρο-ιερέας γνέφει. «Ωραία. Βοήθησες έναν τυχαίο άνθρωπο να γλιτώσει από κίνδυνο;»

«Μάλιστα, Ιερότατε. Είδα, έξω από τη Χαρπόβη, τρεις στρατιώτες της Παντοκράτειρας να κυνηγούν έναν άντρα. Φορώντας την κουκούλα της κάπας μου, τους επιτέθηκα από πίσω, χτυπώντας τους στα πόδια μ'ένα μακρύ ραβδί. Βοήθησα τον άντρα να τους ξεφύγει, κι εκείνος μού είπε ότι τον κυνηγούσαν επειδή είχε, με τη σειρά του, βοηθήσει δύο ιέρειες της Αρτάλης να γλιτώσουν από τα χέρια των Παντοκρατορικών.»

Ο γέρο-ιερέας γνέφει πάλι. «Βλέπεις, λοιπόν; Ήταν η θεά μας που σ'οδήγησε να βοηθήσεις αυτόν τον άνθρωπο που είχε βοηθήσει κάποιους άλλους – δεν έχει σημασία αν ήταν ιέρειες της Αρτάλης ή μη.»

«Καταλαβαίνω, Ιερότατε.»

«Μπήκες σ'ένα άγνωστο σπίτι τα μεσάνυχτα και, χωρίς να κλέψεις ή να πειράξεις τίποτα, άφησες ένα παράξενο μπιχλιμπίδι στο τραπέζι της κουζίνας;»

«Μάλιστα, Ιερότατε,» αποκρίνεται ο Αργύριος, ενώ τα μάτια του τουρτούκη τον ατενίζουν διαπεραστικά. «Σκαρφάλωσα στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας, διέρρηξα το παράθυρο, μπήκα σ'ένα διαμέρισμα, και άφησα στο τραπέζι ένα βάζο με ψαλίδια.»

«Βάδισες, προς τυχαία κατεύθυνση, τόσα χιλιόμετρα όσα σου έδειξε το άθροισμα πέντε ζαριών με οκτώ πλευρές;»

«Μάλιστα, Ιερότατε. Τα χιλιόμετρα ήταν είκοσι-εφτά.»

«Πώς αποφάσισες προς τα πού να βαδίσεις;»

«Στριφογύρισα ένα ξυλαράκι πάνω στο χώμα, Ιερότατε. Μου έδειξε βορειοδυτικά, και πήγα προς τα εκεί, μετρώντας τα

χιλιόμετρα όσο καλύτερα μπορούσα. Όταν νύχτωσε τα είχα βαδίσει, και ξεκουράστηκα στην ύπαιθρο προτού επιστρέψω.»

«Συνάντησες τίποτα αξιοσημείωτο στο ταξίδι σου, Αργύριε;» ρωτά ο γέρο-ιερέας, ταΐζοντας τον τουρτούκη μια ρώγα σταφυλιού.

«Δε νομίζω, Ιερότατε.»

Ο γέρο-ιερέας τον ατενίζει ερευνητικά, σαν να υποπτεύεται ότι μπορεί να του λέει ψέματα. Μετά, ρωτά: «Άνοιξες ένα τυχαίο έντυπο και κυνήγησες, για πέντε ώρες τουλάχιστον, το πρώτο ζώο που είδες στις σελίδες του;»

«Μάλιστα, Ιερότατε. Άνοιξα ένα περιοδικό και, ξεφυλλίζοντάς το, είδα μια γάτα. Κυνήγησα την πρώτη γάτα που συνάντησα στη Χαρπόβη.»

«Την έπιασες;»

«Δυστυχώς όχι, Ιερότατε. Μετά από πέντε ώρες, αναγκάστηκα να τα παρατήσω· το γατί ήταν άγριο και πηδούσε από δώμα σε δώμα.»

«Ωραία,» λέει ο γέρο-ιερέας, και σηκώνεται όρθιος με τον τουρτούκη ακόμα στα χέρια του. «Έκανες, πράγματι, αυτά που σου ζητήθηκαν.» Πηγαίνει πίσω από τον βωμό και αφήνει το πουλί επάνω. Εκείνο δεν κάνει καμία κίνηση για να φύγει· τινάζει μόνο λιγάκι τα φτερά του. «Ας μάθουμε τι λέει η θεά, τώρα.» Ο ιερέας πιάνει ξαφνικά τον τουρτούκη με το ένα χέρι και τον κρατά σταθερά, πιέζοντάς τον πάνω στην πέτρα του βωμού. Το πτηνό φωνάζει *τουρτούκ τουρτούκ! τουρτούκ! τουρτούκ!* Ο γέρο-ιερέας τραβά ένα κυρτό μαχαίρι.

Του σχίζει το λαιμό. Το αίμα του ποτίζει τον βωμό.

Του σχίζει την κοιλιά. Τα εντόσθιά του διαγράφουν σχήματα πάνω στον βωμό...

4.

Στο δρόμο μου είναι, ούτως ή άλλως...

Διέσχισε περπατώντας τον Συλλέκτη, πέρασε από την Κερκοφόρου (αποφεύγοντας ένα δίκυκλο όχημα κι ένα τετράκυκλο με φιμέ τζάμια, που οι οδηγοί τους τα έτρεχαν σαν παλαβοί, πρωί-πρωί), και βρέθηκε στους δρόμους του Σιδεράδικου, το οποίο ήταν μια εργατική συνοικία. Τριγύρω υπήρχαν μαγαζιά που πουλούσαν παλιά σιδερικά και κομμάτια από μηχανήματα· γκαράζ με εγκαταλειμμένα οχήματα που είχαν γεμίσει σκουριά και μούσκλια· σιδηρουργεία απ'όπου έντονη θερμότητα ερχόταν και από το εσωτερικό τους εργαλεία ακούγονταν να χτυπούν· χυτήρια όπου μέταλλα έλιωναν τσουρίζοντας. Από ψηλές καμινάδες πυκνοί καπνοί έβγαιναν. Το μέρος ήταν κάθε άλλο παρά καθαρό: οι πέτρες των οικοδομημάτων του ήταν όλες μαυρισμένες· παντού, σκόνη στάχτες χρώμα αέρια... Πολλοί που δούλευαν ή κατοικούσαν εδώ πέθαιναν τελικά από αυτό το υπέροχο περιβάλλον.

Ο Βασνάρος πήγε σ'ένα παλιό σιδεράδικο και, στεκόμενος στο κατώφλι, χτύπησε την ήδη ανοιχτή πόρτα. Ο άντρας που ήταν μέσα, φτιάχνοντας κάτι σαβούρες πάνω στα ράφια, στράφηκε να τον αντικρίσει. Ήταν μετρίου αναστήματος και χρυσόδερμος. Τα περισσότερα μαλλιά τού είχαν πέσει, αλλά το μούσι του ήταν πλούσιο και γκρίζο. Το δεξί του πόδι ήταν μηχανικό από το γόνατο και κάτω· το κανονικό το είχε χάσει σ'ένα εργατικό ατύχημα, πριν από χρόνια. Το μηχανικό πόδι τον βοηθούσε να περπατά καλύτερα από ένα άλλο, απλό ψεύτικο πόδι, αλλά δεν ήταν και σαν πραγματικό, βέβαια.

Τα μάτια του άντρα στένεψαν, παρατηρώντας τον επισκέπτη στο κατώφλι του μαγαζιού του.

«Καλημέρα. Ποιος είσαι;»

Ο Βασνάρος μπήκε βγάζοντας την κουκούλα της κάπας του. «Τι γίνεται, Αρτέμιο;» είπε χωρίς κανέναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

«Εδώ, μάστορα, τα ίδια.» Ο Αρτέμιος στράφηκε πάλι στα ράφια του, σπρώχνοντας κάτι πράγματα (που διαμαρτύρονταν τρίζοντας και κουδουνίζοντας) για να πάνε στο βάθος. Μετά, κοίταξε τον Βασνάρο. «Ακόμα ζωντανός ο Γιος της Λόρκης, λοιπόν. Πώς να σ'εξυπηρετήσω;»

«Κουτάκια θέλω, σαν κι αυτό.» Ο Βασνάρος έβγαλε από τον σάκο του τον μοναδικό γεμιστήρα που του είχε απομείνει.

Ο Αρτέμιος ένευσε χωρίς να τον πολυκοιτάξει· δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Αγωνιστής των Δρόμων ερχόταν εδώ για να εξοπλιστεί. Ο Αρτέμιος, εκτός από άλλα πράγματα, πουλούσε και όπλα – χωρίς, εννοείται, να το ξέρουν και πολλοί. Μόνο αν ήσουν από τους τακτικούς πελάτες του το ήξερες· γιατί αν το μυριζόταν η Χωροφυλακή θα τον βουτούσαν και θα του έκλειναν το κατάστημα, και ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να του έκαναν – ίσως να τον κλείδωναν σε καμια φυλακή, ίσως να τον πήγαιναν στα ορυχεία.

Ο Αρτέμιος βάδισε προς την πίσω μεριά του μαγαζιού του, η οποία ήταν γεμάτη κουτιά, κιβώτια, παλιά μηχανήματα, και άλλα πράγματα, το ένα στοιβαγμένο πάνω στο άλλο. Το μηχανικό πόδι του ακουγόταν να δουλεύει καθώς περπατούσε· οι τροχαλίες του ήθελαν, αναμφίβολα, λάδωμα.

Ο Βασνάρος, βάζοντας πάλι τον γεμιστήρα στον σάκο του, περίμενε. Ο Αρτέμιος χάθηκε για λίγο από τα μάτια του και μετά επέστρεψε έχοντας κάτι τυλιγμένο σε πανί. Ακούμπησε το κάτι επάνω στον πάγκο της δουλειάς του και το ξετύλιξε. Τέσσερις γεμιστήρες φανερώθηκαν.

Ο Βασνάρος τούς έπιασε, κοιτάζοντάς τους έναν-έναν.

«Είσαι 'ντάξει;» τον ρώτησε ο Αρτέμιος. «Αν θες κι άλλους, δεν έχω άλλους τώρα. Όχι του τύπου που μου ζητάς.»

«Καλοί είν' αυτοί.» Ο Βασνάρος έβγαλε πέντε ήλιους από μια τσέπη του και τους άφησε πάνω στον πάγκο του Αρτέμιου.

«Κάτσε να σου βρω ρέστα.»

«Μου χρωστάς πολύ περισσότερα,» του είπε ο Βασνάρος, θυμίζοντάς του τη φορά που του είχε δώσει λεφτά για να πληρώσει κάτι χρωστούμενα σε προμηθευτές τα οποία τους είχε καθυστερήσει για καιρό και ήταν θυμωμένοι μαζί του. «Δε θ' αρχίσουμε τώρα το μέτρημα.»

Ο Αρτέμιος μειδίασε μέσα από τα μούσια του. «Είσαι πολύ εντάξει άνθρωπος, πάντως,» είπε ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Ο Βασνάρος έβαλε τους γεμιστήρες στο σάκο του.

«Έχει πέσει στα χέρια μου και κάτι άλλο που ίσως να σ' ενδιαφέρει,» του είπε ο Αρτέμιος. «Κάτσε να δεις...» Και, στρεφόμενος, ζύγωσε κάτι κουτιά. Έσκυψε και άνοιξε το ένα.

Ο Βασνάρος περίμενε, και βρήκε – γι' ακόμα μια φορά από τότε που είχε πάρει τη λευκή πέτρα από το γραμματοκιβώτιό του – την ευκαιρία ν' αναρωτηθεί τι μπορεί να ήθελε η ιέρεια. Ήταν, άραγε, κάτι σημαντικό;

Ο Αρτέμιος επέστρεψε, αποθέτοντας στον πάγκο ανάμεσά τους ένα μεταλλικό αντικείμενο με έξι πλευρές, το οποίο δεν φαινόταν να έχει καλή και ανάποδη, και όπως κι αν το ακουμπούσες ποτέ δεν πατούσε επάνω σε μια από τις κυρτές πλευρές του αλλά πάντοτε επάνω σε τέσσερις αιχμηρές γωνίες. Σ' όλη του την επιφάνεια είχε λαξεύματα και καλώδια.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε ο Βασνάρος.

Ο Αρτέμιος πήρε μια τζούρα απ' το τσιγάρο του και έριξε στάχτη στο τασάκι παραδίπλα. «Ήρθε ένας περίεργος τύπος ένα βράδυ και μου τ' άφησε μαζί με κάτι άλλα πράγματα. Μισότρελος ήταν, άμα θες τη γνώμη μου. Έλεγε ότι είναι ταξιδευτής και ότι είχε έρθει από τα νότια της Σεργήλης, από τις ακτές του Πορφυρού Κενού και την Άκρη. Ακόμα κι απ' τα ερείπια της Αλαργινής είχε περάσει, είπε – δεν τον πολυπίστεψα σ' αυτό το

τελευταίο. Τέλος πάντων, εκτός των άλλων, μου άφησε εδώ κι ετούτο το πράμα. Μου είπε ότι έχει μέσα φυλακισμένους δυο Ανέμους του Κενού, κι άμα πατήσεις τούτο δω το κουμπί» – το έδειξε, στη μεριά του εξάπλευρου που τώρα βρισκόταν επάνω – «τους ελευθερώνει για λίγο, κι όσοι είναι γύρω τούς ακούνε. Και ξέρεις τι είναι οι Άνεμοι του Κενού, έτσι; Ξέρεις τι λένε γι' αυτούς.»

«Πολύ επικίνδυνοι,» είπε ο Βασνάρος, που, πράγματι, ήξερε, αν και ο ίδιος ποτέ δεν είχε ταξιδέψει στο Πορφυρό Κενό.

«Δεν τόχω δοκιμάσει το μαραφέτι, βέβαια,» συνέχισε ο Αρτέμιος· «δεν ξέρω άμα λειτουργεί ή άμα είναι σαβούρα· και δε θέλω να μάθω, γιατί δε θέλω να μου γίνει καμια καταστροφή εδώ μέσα. Τέλος πάντων, άμα θες το τσιμπάς δωρεάν· προτιμώ να μην τόχω στο μαγαζί. Το νιώθω σα νάναι βόμβα φτιαγμένη από ασταθή ύλη, άμα καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, ε;»

«Ναι...» είπε ο Βασνάρος, σκεπτικά, παίρνοντας το εξάπλευρο στα χέρια του. Ήταν πιο ελαφρύ απ' ό,τι φαινόταν, και δεν ήταν μεγαλύτερο από το κεφάλι μιας κούκλας απ' αυτές που βάζουν στις βιτρίνες στα καταστήματα ρούχων.

«Ο τύπος μού είπε ότι τόχουν φτιάξει Ανεμοσκόποι – αυτοί που ακούνε τους Ανέμους και δεν τρελαίνονται.» Ο Αρτέμιος φύσηξε καπνό προς το πλάι. «Κάτσε να δεις πώς το είπε ότι το λένε...» Έτριψε το λιγότερο κεφάλι του. «Ανεμοεξάεδρο. Ναι, έτσι: Ανεμοεξάεδρο.»

«Θα το πάρω,» είπε ο Βασνάρος. «Έχεις ένα πανί, να το τυλίξω;»

«Ναι, αμέ.» Ο Αρτέμιος έσβησε το τσιγάρο του μέσα στο τασάκι, άνοιξε ένα συρτάρι, σκάλισε κάτι πράγματα στο εσωτερικό του, και τράβηξε ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι ύφασμα. Το έδωσε στον Βασνάρο, κι εκείνος τύλιξε μέσα το Ανεμοεξάεδρο και το έβαλε στον σάκο του.

«Να προσέχεις μ' αυτό, έτσι;» του είπε ο Αρτέμιος.

«Μη φοβάσαι, μάστορα· ο Γιος της Λόρκης δεν κινδυνεύει απ'τους Ανέμους του Κενού,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, κρεμώντας καλά τον σάκο του στον ώμο και στρεφόμενος προς την έξοδο του μαγαζιού.

Ο Αρτέμιος γέλασε πίσω του. «Παλιομπαγάσα...»

5.

Ο γέρο-ιερέας σκαλίζει τα εντόσθια πάνω στον βωμό, με το κυρτό ιεροτελεστικό μαχαίρι του. Τα μάτια του είναι συλλογισμένα και, συγχρόνως, εκστατικά, σαν μια αόρατη υπεράνθρωπη δύναμη να τον έχει καταλάβει.

Ο Αργύριος περιμένει την απόφαση της θεάς. Την τελική δοκιμασία στην οποία θα πρέπει να υποβληθεί προτού γίνει ένας από τους ιερωμένους της, ελπίζοντας κάποτε να φτάσει σε σοφία τον γέρο-ιερέα που στέκεται τώρα αντίκρυ του.

Το κυρτό μαχαίρι παύει να σκαλίζει τα εντόσθια του νεκρού τουρτούκη.

Ο γέρο-ιερέας γελά και τα μούσια του τραντάζονται. Τα αρχαία μάτια του γυαλίζουν. «Μεγάλη δοκιμασία έχει η θεά για σένα, Αργύριε!» λέει. «Θα το απολαύσεις, παιδί μου.»

Υπάρχει, όμως, κάτι στην όψη του γέροντα που τρομάζει.

«Ιερότατε...» λέει ο Αργύριος, περιμένοντάς τον να συνεχίσει. Ένα ψυχρό αεράκι έχει αρχίσει να φυσά μέσα στη νύχτα, ερχόμενο από τα βόρεια, φέρνοντας μυρωδιές από τα μεγάλα δάση Φέρνιλγκαν.

«Το περιδέрайο μιας ιέρειας της Αρτάλης πρέπει να κλέψεις,» δηλώνει ο γέρο-ιερέας.

Ο Αργύριος ξέρει ότι αυτό δεν θα είναι εύκολο. Οι ιέρειες της Αρτάλης δεν αποχωρίζονται ποτέ τα περιδέрайά τους· ούτε καν στον ύπνο τους. Τώρα όμως που οι άνθρωποι της

Παντοκράτειρας τις κυνηγάνε, τώρα ίσως να παρουσιαστεί κάποια ευκαιρία...

«Όχι μιας οποιοσδήποτε ιέρειας, ωστόσο,» συνεχίζει ο γέρο-ιερέας. «Η θεά ζητά να κλέψεις το περιδέραιο της ιέρειας που θα βρεις μέσα στο Στόμα του Δάσους.»

Τα μάτια του Αργύριου γουρλώνουν. «Στο Στόμα του Δάσους;...» Γνωρίζει για το μεγάλο σπήλαιο που βρίσκεται στα νότια των Φέρνιλγκαν, βορειοανατολικά της Χαρπόβης. Είναι ένα μέρος τρομερού κινδύνου και πάμπολλων μύθων και θρύλων. Ο Αργύριος το έχει επισκεφτεί και παλιότερα, αλλά δεν έχει μπει. «Μα... οι ιέρειες της Αρτάλης δεν συχνάζουν εκεί, Ιερότατε.»

«Αμφισβητείς τον λόγο της θεάς, παιδί μου;» λέει, ήπια, ο γέρο-ιερέας.

Ο Αργύριος αποφεύγει το βλέμμα του. «Φυσικά και όχι, Ιερότατε.»

«Τότε, θα πας στο Στόμα του Δάσους και θα ψάξεις μέσα του να βρεις την ιέρεια της οποίας το περιδέραιο πρέπει να κλέψεις.» Καθώς μιλά, ο γέρο-ιερέας ανάβει ένα μαγκάλι δίπλα στον βωμό.

Κάποια νεκρή θα είναι, σκέφτεται ο Αργύριος. Κάποιο σκέλεθρο θα βρω εκεί μέσα, στα σκοτάδια του Στόματος του Δάσους. Το σκέλεθρο μιας παλιάς ιέρειας, με το περιδέραϊό της ακόμα περασμένο στον λαιμό της. Ναι, σίγουρα αυτό είναι. Η θεά θέλει να δοκιμάσει το θάρρος μου.

Η φωτιά του μαγκαλιού φουντώνει. Ο γέρο-ιερέας παίρνει τα απομεινάρια του θυσιασμένου τουρτουίκη και τα πετά στις φλόγες. Συρίγματα αντηχούν, και η οσμή της καμένης σάρκας έρχεται στα ρουθούνια του Αργύριου.

«Ξεκινώ, Ιερότατε.»

«Θα περιμένω την επιστροφή σου. Έχεις την ευλογία μου,» λέει ο γέρο-ιερέας, καθώς σκουπίζει τα αιματοβαμμένα χέρια του μ'ένα παλιό πανί.

6.

Αφήνοντας πίσω του το Σιδεράδικο, μπήκε στον λαβύρινθο της Παραγκούπολης. Έναν λαβύρινθο ο οποίος δεν τον μπέρδευε και τόσο· τον ήξερε αρκετά καλά. Ίσως καλύτερα από τους κατοίκους της περιοχής. Πολλές φορές είχε τρέξει εδώ για να ξεφύγει από Παντοκρατορικούς που τον καταδίωκαν. Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας δεν τα πήγαιναν καλά με την Παραγκούπολη, είχε διαπιστώσει. Το ίδιο το περιβάλλον ήταν εχθρικό προς αυτούς. Και ήταν ν'απορεί κανείς; Φυσικά και όχι. Η Παραγκούπολη είχε δημιουργηθεί από ανθρώπους που είχαν έρθει εδώ ως πρόσφυγες επειδή οι Παντοκρατορικοί τους είχαν διώξει από τα σπίτια τους, είτε με τον τρόπο τους είτε καταστρέφοντας τα χωριά και τις πόλεις όπου έμεναν.

Η Παραγκούπολη μισούσε τους υπηρέτες της Παντοκράτειρας. Το μίσος της το άκουγες επάνω στο πλακόστρωτο των στριφτών δρόμων της, το έβλεπες να σε κοιτάζει από τα παράθυρα των κακοφτιαγμένων σπιτιών της, το διάβαζες στις ρωγμές και στα χαράγματα των τοίχων της, το διέκρινες στο γυάλισμα των βρόμικων τζαμιών της.

Ο Βασνάρος πέρασε δίπλα από ένα σχολείο που στεγαζόταν σ'ένα ερείπιο, τετραώροφο και χωρίς την παραμικρή αυλή. Καταδύθηκε ακόμα πιο βαθιά μέσα στον λαβύρινθο της Παραγκούπολης, οδεύοντας προς το κέντρο της, προς την καρδιά της. Στο δρόμο του έριξε ένα πεντακτίνιο σε μια ζητιάννα, η οποία τον ατένισε με μάτια ευλαβικά.

Ο Βασνάρος σκέφτηκε ότι τα λεφτά του του τελείωναν. Στην πραγματικότητα, δεν είχε και τόσα περισσότερα απ'αυτή τη ζητιάννα· κρατούσε μόνο όσα μπορούσε να κουβαλά επάνω του. Η διαφορά ήταν ότι εκείνος είχε τη δυνατότητα να αποκτήσει κι άλλα, κλέβοντας από όσους πίστευε ότι έπρεπε να κλέψει. Δεν

τον ενδιέφερε πόσο θα ζούσε – και πιθανώς η ζωή του να ήταν, όντως, μικρή – αρκεί όσο ζούσε να πολεμούσε τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας, που είχαν καταστρέψει ό,τι αγαπούσε και είχαν σκλαβώσει τη διάστασή του, πνίγοντάς την με τους γαμημένους στρατούς τους και τα σκοτεινά τους ψέματα.

Κανονικά, θα έπρεπε να ήταν με την Επανάσταση που ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, ένας πρώην σύζυγος της Παντοκράτειρας, είχε ξεκινήσει. Οι επαναστάτες – με τους οποίους είχε, κατά περίπτωση, συνεργαστεί – του το είχαν ζητήσει. Διάφοροι άλλοι γνωστοί του του είχαν πει: *Γιατί δεν πας μαζί με την Επανάσταση; Θα έχεις τόση υποστήριξη, και τόσα μέρη για να κοιμάσαι ήσυχος.*

Αλλά ο Βασνάρος ήξερε ότι αυτός ο πόλεμος ήταν, κατά βάθος, προσωπικός. Εκείνος εναντίον των σκυλιών της Παντοκράτειρας.

Και δεν συμπαθούσε, γενικά, τις οργανώσεις. Είχε δει και παλιότερα τι συνέβαινε με τις οργανώσεις, προτού αυτός ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος κάνει την Επανάστασή του...

Αν και, βέβαια, όφειλε να ομολογήσει ότι η Επανάσταση του Πρίγκιπα ήταν η πιο επιτυχημένη μέχρι στιγμής. Μπορεί στο τέλος να έριχνε και την Παντοκράτειρα από τον γαμημένο θρόνο της.

Θα δείξει...

Αλλά για τον Βασνάρο τίποτα δεν άλλαζε.

Ο λαβύρινθος της Παραγκούπολης τον οδήγησε σ'έναν χωματόδρομο ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες που η μία έμοιαζε να γέρνει προς την άλλη. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν πόρτες, ορισμένες ξεχαρβαλωμένες.

Μόλις ο Βασνάρος μπήκε στο στενορόμι, άκουσε βήματα πίσω του και, γυρίζοντας, είδε έναν τύπο να τον ζυγώνει, με τσεκούρι στο χέρι. Ήταν πρασινόδερμος και είχε μαλλιά μακριά, μαύρα, και άλυστα. Το ένα του μάτι ήταν κατάλευκο, κατεστραμμένο

από κάποια αρρώστια που το έκανε συνεχώς να δακρύζει γύρω του υπήρχε πηγμένο υγρό.

«Τα λ'φτά σου, φ'λαράκο!» είπε ο επίδοξος ληστής. «Τα λ'φτά σου!» Μιλώντας ακουγόταν σαν να έγλειφε κάποιο κόκαλο.

Ο Βασνάρος έβγαλε ένα δεκακτίσιο και το ύψωσε εμπρός του. «Δεν έχω άλλα, φίλε μου. Αυτό είναι.» Το πέταξε στα πόδια του άντρα.

Εκείνος τον ατένισε παραξενεμένος με το μοναδικό του μάτι. Σίγουρα περίμενε κάποια αντίσταση, ή, αν όχι αντίσταση, τότε κάποιον φόβο. Σκύβοντας γρήγορα, άρπαξε το νόμισμα από κάτω. Το δάγκωσε για να βεβαιωθεί ότι ήταν αληθινό.

Ο Βασνάρος, έχοντας γυρίσει, βάδιζε στο εσωτερικό του σοκακιού, πατώντας σε χώμα και σκόρπια χαλίκια.

«Τα λ'φτά σου, φ'λαράκο, όλα!» άκουσε τον άντρα να φωνάζει πίσω του.

Ο Βασνάρος στράφηκε πάλι να τον ατενίσει. «Δεν έχω άλλα.»

«ΑΑΑααααα!» Ο άντρας, υψώνοντας το τσεκούρι του, του όρμησε τρέχοντας.

Το σπαθί του Βασνάρου βγήκε μέσα απ'την κάπα του σαν νάχε δική του βούληση. Η λεπίδα έκοψε το ψηλό μανίκι του τσεκουριού, πετώντας την κεφαλή του στο πλάι.

Ο μονόφθαλμος άντρας παραπάτησε, ξαφνιασμένος. «E;...»

Ο Βασνάρος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο χώμα, αναίσθητο, με αίματα στο πρόσωπό του.

Θηκάρωσε το σπαθί του και βάδισε προς μια από τις πόρτες. Την άνοιξε και κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια χωρίς βιασύνη. Από το βάθος ερχόταν μια ευχάριστη μυρωδιά. Αρωματικά χόρτα.

Ο Βασνάρος έφτασε σ'ένα υπόγειο δωμάτιο, όπου φως ερχόταν μόνο από κάτι στενούς φωταγωγούς και από μια μικρή φωτιά σ'ένα γωνιακό τζάκι. Εκεί καίγονταν και τα αρωματικά χόρτα. Παραδίπλα, σ'ένα σκαμνί, καθόταν μια γυναίκα. Το δέρμα

της ήταν κατάλευκο, σαν κιμωλία, τα μαλλιά της κατάμαυρα και μακριά. Φορούσε ένα γαλανό φόρεμα και σανδάλια. Στον αριστερό της πήχη τυλιγόταν σπειροειδώς ένα λουρί που ο Βασνάρος ήξερε ότι είχε επάνω του προσευχές.

«Επιτέλους ήρθες!» είπε η ιέρεια, απεγνωσμένα, και σηκώθηκε απ'το σκαμνί της.

Ο Βασνάρος βάδισε μέσα στο δωμάτιο που εκείνη αποκαλούσε πρόναο, αφού όλο αυτό το υπόγειο ήταν τώρα ναός της Αρτάλης. «Τι έγινε; Κάτι συμβαίνει;» Έβγαλε την κουκούλα του, ρίχνοντάς την στους ώμους, καθώς πήγαινε να σταθεί εμπρός της.

«Δες!» Η Αριστέα άνοιξε απότομα τα επάνω μπροστινά κουμπιά του φορέματός της, δείχνοντάς του το στήθος της.

«Νομίζω ότι έχεις και καλύτερους τρόπους για να με σαηνέψεις,» είπε ο Βασνάρος.

«Δεν καταλαβαίνεις;» έκανε, εκνευρισμένα, η Αριστέα. «Δε βλέπεις;»

«Δε φοράς το περιδέραϊό σου,» παρατήρησε ο Βασνάρος, υποθέτοντας ότι αυτό ήταν που έπρεπε να δει.

Η όψη της φανέρωνε απόγνωση. «Μου το έκλειψαν...»

7.

Παίρνει το άλογό του, τον Ανεμοπόδη, και ξεκινώντας με την αυγή ταξιδεύει βορειοανατολικά της Χαρπόβης. Στο τέλος της ημέρας φτάνει στους μεγάλους δασότοπους Φέρνιλγκαν, και, ανάβοντας φωτιά, κοιμάται κάτω από το πυκνό σκοτάδι των παρυφών τους, ακούγοντας τα αλυχτήματα λύκων από μακριά, καθώς και τις κραυγές πτηνών.

Το πρωί, όταν ο ήλιος ξεπροβάλλει από την ανατολή, ο Αργύριος σηκώνεται, καθαλά πάλι τον Ανεμοπόδη, και μπαίνει

στα Φέρνιλγκαν. Μέχρι το μεσημέρι, ακούει από κάπου ένα *τουρτούκ! τουρτούκ!* που του δίνει την αίσθηση ότι ο νεκρός τουρτούκης, το πουλί που ο γέρο-ιερέας σκότωσε στον βωμό της Λόρκης, τον ακολουθεί σε τούτο το ιερό ταξίδι.

Για πέντε ημέρες ο Αργύριος ταξιδεύει μέσα στα Φέρνιλγκαν, γιατί τα δάση είναι πυκνά, δύσβατα, και επικίνδυνα, και το καλύτερο που μπορεί να κάνει κανείς είναι να οδηγεί το άλογο του με σύνεση και όχι απερίσκεπτα. Η φωνή του τουρτούκη ακούγεται συχνά-πυκνά. Μπορεί, πράγματι, το πνεύμα εκείνου του πουλιού να τον ακολουθεί; Ή, μήπως, είναι συμπτώσεις;

Όχι· ο τουρτούκης είναι σημάδι της θεάς, επειδή πορεύομαι στον δρόμο που η Λόρκη έχει χαράξει για μένα.

Το απόγευμα της πέμπτης ημέρας, καθώς οι σκιές έχουν βαθύνει, ο Αργύριος ξεπεζεύει και δένει τον Ανεμοπόδη σ'ένα δέντρο. Αντίκρυ του βλέπει το Στόμα του Δάσους: την είσοδο του μεγάλου σπηλαίου, η οποία μοιάζει όντως με στόμα ορθάνοιχτο, έτοιμο να καταπιεί όποιον ανόητο βαδίζει μέσα του.

Αλλά εγώ ακολουθώ το δρόμο της Λόρκης. Εκείνη είναι που μ'έστειλε εδώ, κι εκείνη θα είναι η Ιερά Οδηγός μου.

Ο Αργύριος παίρνει τα λιγοστά πράγματά του από τη σέλα του Ανεμοπόδη και ζυγώνει το σπήλαιο. Στέκεται εμπρός του και το ατενίζει για λίγο, όπως θ'ατένιζε έναν αντίπαλο προτού χιμήσει να τον αντιμετωπίσει.

Βγάζει μια ενεργειακή λάμπα – που του έχει κοστίσει κάμποσα λεφτά – και, πατώντας τον διακόπτη της, την ανάβει. Το λευκό φως της διώχνει το σκοτάδι στην αρχή της σπηλιάς, και ο Αργύριος μπαίνει στο Στόμα του Δάσους. Με το άλλο του χέρι τραβά το πιστόλι από την πίσω μεριά του παντελονιού του – ένα όπλο που βούτηξε κάποτε, σε μια ταβέρνα, από μια πολεμίστρια της Παντοκράτειρας πολύ μεθυσμένη για να προλάβει ν'αντιδράσει.

Ο Αργύριος βαδίζει, με επιφύλαξη, μέσα στο μεγάλο σπήλαιο, καταδύεται κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, και πίσω του, καθώς προχωρά, η κουρτίνα του σκοταδιού κλείνει. Γύρω του σταλακτίτες κατέρχονται από την οροφή, και σταλαγμίτες ξεφυτρώνουν από τη γη, μεγάλοι βράχοι προσπαθούν να του σταθούν εμπόδιο, και στο έδαφος λάκκοι καιροφυλαχτούν για να τον γελάσουν και να τον κάνουν να σπάσει τα πόδια του. Απόμακρα σουρσίματα αντηχούν, καθώς και θόρυβοι που μπορεί να μην είναι τίποτα περισσότερο από τη φωνή του ανέμου που διασχίζει υπόγεια περάσματα... ή φωνές δαιμόνων του σκότους.

Επάνω σε πέτρες και τοιχώματα, αντικρίζει χαράγματα που δεν αναγνωρίζει ούτε καταλαβαίνει. Παράξενα σύμβολα και σχήματα. Και τι είν'αυτό; Χάρτης; Κάποιος προσπαθούσε να χαρτογραφήσει το μέρος επάνω σε τούτη την πέτρα; Κι αυτό, είναι ζωγραφική αυτό; Προαιώνια; Πανάρχαια;

Κάπου, όμως, βλέπει και γραφές που μπορεί να διαβάσει, εκτός από εκεί που είναι μισοσβησμένες:

___ΚΑΡΤΩΛΑΚ αρχοντα μας των δασων μεγαλο θηριο - ζηταμε την αρωγη σου

εβδομήντα μένουν και _____ χρόνιες μοιάζουν να είναι _____ πέντε _____

ο Μικρος Κιρικας →

ΚΑΛΛΗ ΚΡΗΨΩΝΑ

Το μόνο που για τον Αργύριο βγάζει νόημα είναι το όνομα *Κάρτωλακ*, το όνομα του άγριου θεού των Φέρνιλγκαν. Αλλά, αν τούτο το μέρος ανήκει στον Κάρτωλακ, τότε γιατί η Λόρκη τον έστειλε εδώ; *Η θεά ξέρει πού με οδηγεί.*

Πού είναι, όμως, αυτό το σκέλεθρο της ιέρειας;

Ο Αργύριος περιπλανιέται μέσα στον σκοτεινό λαβύρινθο των σπηλαίων, νιώθοντας τον αέρα να λιγοστεύει γύρω του. Η αναπνοή του δυναμώνει, καθώς τα πνευμόνια του προσπαθούν

να αρπάξουν ό,τι υπάρχει. Νομίζει ότι ακούει την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

Ευτυχώς που η μπαταρία της λάμπας του είναι καλή, και δε μοιάζει να κινδυνεύει να τελειώσει από τώρα.

Τελικά, συναντά έναν νεκρό. Τη βρήκα!

Αλλά διαπιστώνει ότι δεν είναι η ιέρεια που αναζητά. Το σκέλεθρο δεν έχει επάνω του το περιδέραιο των ιερειών της Αρτάλης. Είναι πανάρχαιο, και όταν ο Αργύριος το σκουντά με το πόδι του, κόκαλα διαλύονται.

Η θεά παίζει μαζί μου...

Συνεχίζει την εξερεύνησή του, προσπαθώντας να αγνοήσει τους ύποπτους θορύβους που αντηχούν από τα βάθη, ενώ συγχρόνως παραμένει σε εγρήγορση για να μην τον πιάσει κανένας κίνδυνος απροετοίμαστο.

Σε μια σπηλιά, νυχτερίδες σκορπίζονται μόλις τις χτυπά το δυνατό φως της ενεργειακής λάμπας του. Ο Αργύριος σκύβει για ν'αποφύγει τα φτεροκοπήματά τους. Μοιάζουν επικίνδυνες. Αλλά δεν τον πειράζουν τελικά· απλά φεύγουν.

Μετά από ώρα – δεν ξέρει πόση ακριβώς, δεν βγάζει το ρολόι από την τσέπη του για να το κοιτάξει – στ'αφτιά του φτάνουν κάτι παράξενοι ήχοι. Του θυμίζουν τους ήχους πόλης. Τους ήχους που ακούς, κανονικά, στη Χαρπόβη. Αλλά δεν είναι δυνατόν τέτοια πράγματα ν'ακούγονται εδώ, μέσα στο Στόμα του Δάσους, κάτω από τη γη...

Έχω αρχίσει να τρελαίνομαι;

Ή, μήπως, δεν είμαι μόνος σε τούτο το μέρος; Είναι κάτι... άλλο... εδώ, μαζί μου;

Ο Αργύριος αισθάνεται ένα ψύχος να τον διαπερνά: ένα ψύχος που δεν έχει καμία σχέση με την υγρασία του σπηλαίου ή με την παγωνιά που πάντα συναντά κανείς κάτω από το έδαφος.

Ξεροκαταπίνει. Βγάζει, για πρώτη φορά εδώ και τόση ώρα, το φλασκί του και πίνει μια γουλιά νερωμένο κρασί, για να ατσαλώσει τα νεύρα του.

Η θεά με οδηγεί. Ακολουθώ τον δρόμο της Λόρκης. Η Λόρκη είναι στο πλευρό μου.

Βαστώντας την ενεργειακή λάμπα του ψηλά και εμπρός του, ο Αργύριος βαδίζει διώχνοντας τα σκοτάδια... πλησιάζοντας την πηγή των παράξενων ήχων, που του θυμίζουν τους θορύβους πόλης...

Κοιτάζει μέσα από ένα άνοιγμα, και τα μάτια του γουρλώνουν.

Βλέπει ένα στενωρύμι να σχηματίζεται ανάμεσα σε παράγκες και πολυκατοικίες. Είναι μεσημέρι, και ακούει κόσμο από κάποιον δρόμο που δεν μπορεί να δει.

Πώς είναι δυνατόν να βρίσκομαι εδώ; Ταξίδεψα τόσες πολλές ώρες κάτω από τη γη που έφτασα στη Χαρπόβη; Αποκλείεται! Θα χρειαζόμουν μέρες μέχρι να φτάσω εκεί!

Ο Αργύριος, πεπεισμένος ότι μόνο η Λόρκη μπορεί να τον έχει οδηγήσει σε τούτο μέρος, βγαίνει από το άνοιγμα και κάνει μερικά βήματα μες στο σοκάκι. Δεν του μοιάζει για όνειρο. Όλα τούτα πρέπει να είναι πραγματικά – και για μια στιγμή αναρωτιέται τι είναι, αλήθεια, η πραγματικότητα.

Κοιτάζει πίσω του, και δε βλέπει σπηλιά αλλά μια πόρτα που οδηγεί (μάλλον) σε κάποιο υπόγειο. Πολύ περίεργο...

Προχωρά, για λίγο, μέσα σε μικρούς δρόμους. Βλέπει και τον μεγαλύτερο δρόμο (όχι πολύ μεγαλύτερο αλλά πιο μεγάλο από τους άλλους) απ'όπου ακούγεται η φασαρία. Υπάρχουν καταστήματα εδώ – δευτέρας κατηγορίας, σίγουρα – και κάμποσος κόσμος. Βλέπει ένα κάρο που το τραβά μουλάρι· βλέπει μερικούς ανθρώπους επάνω σε άλογα· διακρίνει και δύο άντρες που καθαλούν δίκυκλα ενεργειακά οχήματα. Η συνοικία φαίνεται φτωχική.

Πού είμαι;

Δεν είναι αυτή η Χαρπόβη. Αποκλείεται να υπάρχει τέτοιο μέρος στη Χαρπόβη και να μην το έχει ποτέ δει.

Αλλά δεν είναι μόνο τούτο που τον προβληματίζει. Η όλη ατμόσφαιρα, η όλη... κατάσταση – δεν ξέρει πώς ακριβώς να το προσδιορίσει – όλο αυτό το σκηνικό, τέλος πάντων, του δίνει την αίσθηση ότι είναι από μια άλλη εποχή. Χρόνια πριν, ή χρόνια μετά.

Πώς είναι δυνατόν;... Αποκλείεται.

Ο Αργύριος δεν βγαίνει στον μεγαλύτερο δρόμο· και, καθώς του γυρίζει την πλάτη, ακούει πίσω από μια στροφή: *τουρτούκ! τουρτούκ!*

Ξαφνιαζεται. Τουρτούκης εδώ; Μέσα σε πόλη; Σπάνιο. Πολύ σπάνιο. Σημάδι, αναμφίβολα, της Λόρκης.

Βαδίζει βιαστικά, στρίβοντας τη γωνία. Βλέπει ένα αγόρι – γύρω στα δεκατρία, δεκατέσσερα – να είναι γονατισμένο και να δίνει σταφύλι σ'έναν τουρτούκη. Κόκκινο σταφύλι.

Η Λόρκη μ'έφερε εδώ!

Ο Αργύριος πλησιάζει. «Μικρέ!» λέει, και το αγόρι γυρίζει και τον κοιτάζει, ξαφνιασμένο. «Θέλω να δω...» χαμηλώνει, ενστικτωδώς, τη φωνή του, «μια ιέρεια της Αρτάλης. Είμαι ετοιμοθάνατος, μικρέ. Θέλω να μ'ευλογήσει προτού έρθει ο Νεκροφύλακας να με βρει.»

Το αγόρι σηκώνεται όρθιο κουνώντας το κεφάλι. «Δεν ξέρω, κύριε...»

«Μη μου λες ψέματα, μικρέ! Ζήτα από την ιέρεια να έρθει να μ'ευλογήσει! Παρακάλεσέ την!»

Το αγόρι αρχίζει να τρέχει. Ο τουρτούκης φτερουγίζει και πετά ανάμεσα στις πολυκατοικίες.

«Θα περιμένω!» φωνάζει ο Αργύριος. «Θα την περιμένω εδώ!»

8.

Ήταν μεσημέρι και είχα καθίσει να φάω, έχοντας ανοιχτό τον ραδιοφωνικό δέκτη μου και ακούγοντας τα νέα. Ο ήχος ήταν χάλια εδώ κάτω, όπως συνήθως.

Δεν είχα ακόμα βάλει την πρώτη μπουκιά στο στόμα μου όταν αντιλήφτηκα κάποιον να κατεβαίνει στον πρόναο. Τον άκουσα προτού καν χτυπήσει το καμπανάκι για να με ειδοποιήσει· τ'αφτιά μου έχουν πια γίνει σαν του λαγού. Για καλό και για κακό πήρα στο χέρι το πιστόλι που μου έχεις δώσει, το όπλισα, και πλησίασα.

Δεν περίμενα κίνδυνο, και πράγματι δεν παρουσιάστηκε κίνδυνος. Ο Ευκάρπιος ήταν, κι έμοιαζε λιγάκι τρομαγμένος· ή μάλλον, ανήσυχος.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησα. «Είσαι καλά;»

Το αγόρι μού έγνεψε καταφατικά. «Μάλιστα, Σεβασμιότατη,» είπε. «Δε με πείραξε. Αλλά ζητάει εσάς. Ήρθε κοντά μου και μου είπε ότι ζητά μια ιέρεια της Αρτάλης να τον ευλογήσει γιατί πεθαίνει.»

Συνοφρυώθηκα. «Ποιος;» Όπως ξέρεις, δεν είναι πολλοί που γνωρίζουν ότι ο Ευκάρπιος δουλεύει για μένα· και η αλήθεια είναι πως φοβήθηκε ότι ίσως να πέθαινε κάποιος γνωστός μου.

«Ένας γέρος,» μου είπε το αγόρι. «Δεν τον έχω ξαναδεί. Γαλανό δέρμα έχει, και φορά κουκούλα στο κεφάλι.»

«Του είπες ότι με ξέρεις;»

«Όχι, Σεβασμιότατη!»

«Τότε, πώς ήξερε για μένα;»

Ο Ευκάρπιος απλά κούνησε το κεφάλι, μοιάζοντας το ίδιο παραξενεμένος όπως εγώ.

«Πού είναι τώρα;»

Ο Ευκάρπιος μού είπε ότι με περίμενε στον δρόμο όπου συναντήθηκαν.

Το περιστατικό με παραξένεψε πολύ, όπως θα καταλαβαίνεις, και υποψιάστηκα ότι ίσως να ήταν κάποιο κόλπο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας: κάποιο κόλπο για να με παγιδέψουν. Μετά, όμως, το σκέφτηκα λογικά: Αν αυτοί ήξεραν ότι ο Ευκάρπιος με ξέρει, τότε απλά θα άρπαζαν τον μικρό και θα τον ανάγκαζαν να τους οδηγήσει στο ναό μου· ή θα τον παρακολουθούσαν μέχρι να τους φέρει εδώ χωρίς ο ίδιος να καταλάβει τίποτα. Σίγουρα, πάντως, δεν θα του έλεγαν να με ειδοποιήσει επειδή, δήθεν, ένας γέρος είναι ετοιμοθάνατος. Κάτι τέτοιο μονάχα θα με προϊδέαζε για την παγίδα, και μπορεί εγώ να έφευγα για να πάω να κρυφτώ σ'άλλο μέρος της πόλης.

Ναι, εντάξει, το ξέρω, ίσως να είχαν σκεφτεί πως θα σκεφτόμουν έτσι και θα κατέληγα ότι δεν μπορεί να ήταν Παντοκρατορικοί ενώ, στην πραγματικότητα, ήταν... Αλλά, και πάλι, θα έκαναν πολύ φασαρία για το τίποτα – γι'αυτό μη μου πεις ότι ήμουν παράλογα απρόσεκτη που αποφάσισα να πάω να βρω αυτόν τον γαλανόδερμο γέρο. Είμαι ιέρεια της Αρτάλης και όταν κάποιος χρειάζεται την ευλογία μου οφείλω να του την προσφέρω.

Δεν πήγα, όμως, και τελείως αφύλαχτη. Φόρεσα τη λευκή μου μάσκα, εκείνη που κρύβει το πάνω μέρος του προσώπου και τα μάγουλά μου, και έχει έναν χρυσό ήλιο κεντημένο στο μέτωπο. Έβαλα την κάπα μου και σήκωσα την κουκούλα στο κεφάλι. Πήρα και το πιστόλι σου μαζί, φυσικά.

Στον Ευκάρπιο είπα να μη με ακολουθήσει. Αν ήταν τελικά παγίδα, δεν ήθελα ο μικρός να μπλέξει.

Βαδίζοντας έφτασα στο σοκάκι που ο Ευκάρπιος είχε συναντήσει τον μυστηριώδη γέρο (δεν είναι και πολύ μακριά από τον ναό μου). Κανείς δεν ήταν εκεί, παρά μονάχα μια φιγούρα καθισμένη κάτω από κάτι σιδερένια σκαλοπάτια, σε μια γωνία. Την πλησίασα, γιατί δεν μπορεί να ήταν άλλος εκτός από τον άνθρωπο που με περίμενε.

Φορούσε κουκούλα όπως εμένα, και στην αρχή δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του. Αλλά, μετά, στράφηκε στο μέρος μου. Ήταν πράγματι γαλανόδερμος, διαπίστωσα. Όμως δεν ήμουν σίγουρη αν θα έπρεπε να τον αποκαλέσω *γέρο*. Στην όψη του υπήρχε κάτι το... ακαθόριστο... σαν ο άνθρωπος να μην είχε ηλικία, σαν αυτή η έννοια να μην είχε νόημα γι' αυτόν ή σαν το πρόσωπό του να ήταν κρυμμένο πίσω από κάποια μυστηριακή ομίχλη του μυαλού.

Πρέπει κι αυτός να είδε την όψη μου – τη μάσκα που φορούσα – γιατί τα μάτια του στένεψαν και σηκώθηκε όρθιος. «Εσύ είσαι;» με ρώτησε. «Η ιέρεια;»

«Δε μου φαίνεσαι ετοιμοθάνατος,» παρατήρησα. Δεν έμοιαζε τραυματισμένος (οι κινήσεις του ήταν άνετες), και ούτε το πρόσωπό του μου θύμιζε πρόσωπο αρρώστου.

«Απόδειξέ το!» μου είπε αμέσως, έντονα. «Δείξε το περιδέραϊό σου!»

Αμφισβητούσε ότι ήμουν ιέρεια της Αρτάλης, κι εγώ – τι ανόητη που είμαι, Βασνάρε! τι ανόητη! – το θεώρησα καλό να του το αποδείξω. Ανοίγοντας μερικά κουμπιά του φορέματός μου, έβγαλα έξω το περιδέραϊο – κι εκείνος το άρπαξε, το τράβηξε βίαια, σπάζοντάς το (να, δες, με τραυμάτισε εδώ, πίσω απ' το λαιμό), κι έφυγε τρέχοντας, ο λεχρίτης!

Ασφαλώς, τον κυνήγησα μέσα στα δρομάκια και σε κάποιους τυχαίους ανθρώπους φώναξα *Σταματήστε τον! Είναι κλέφτης!* μα κανένας δε με βοήθησε, που να έχουν την κατάρα μου! Ήμουν έτοιμη να τραβήξω το πιστόλι μου και να του ρίξω στα πόδια (δε θα σκότωνα άνθρωπο – ακόμα κι αυτόν τον λεχρίτη), όταν πήδησε μέσα σε μια πόρτα κι εξαφανίστηκε.

Στην αρχή, σκέφτηκα *Τώρα δε μου γλιτώνεις!* γιατί πού θα πήγαινε εκεί μέσα; Αλλά, μπαίνοντας στο οίκημα, που είναι εγκαταλειμμένο, δεν τον είδα πουθενά. Και δεν μπορεί να κρύφτηκε γύρισα το μέρος ανάποδα και δεν τον βρήκα! Ο

καταραμένος εξαφανίστηκε! Κι έχει τώρα το περιδέραϊό μου! Έχω χάσει το περιδέραϊό μου! Πρέπει να με βοηθήσεις να το βρω! Πρέπει να με βοηθήσεις! Είναι πολύτιμο για μένα!

9.

«Εντάξει, ηρέμησε,» είπε ο Βασνάρος, ξεγαντζώνοντας τα χέρια της από πάνω μου. «Θα το βρούμε αν μπορεί να βρεθεί.»

«Πρέπει *οπωσδήποτε* να βρεθεί!» είπε η Αριστέα, που δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της. «Είναι το *περιδέραϊό* μου, Βασνάρε! Το ιερατικό μου περιδέραϊο! Ποτέ δεν το βγάζω· το ξέρεις ότι ποτέ δεν το βγάζω.»

«Πριν από πόσο καιρό έγινε η ιστορία που μου περιέγραψες;»

«Χτες, και έστειλα αμέσως τον Ευκάρπιο να σου αφήσει το μήνυμά μου. Γιατί άργησες τόσο να έρθεις;»

«Δεν είμαι συνέχεια πάνω απ'τα γραμματοκιβώτιά μου,» της είπε ο Βασνάρος. «Ο κλέφτης, πάντως, δε νομίζω ότι θα μπορέσει εύκολα να πουλήσει το περιδέραϊό σου. Θα πρέπει νάναι προσεκτικός· αν το δουν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας, θα τον βουτήξουν για ανάκριση. Απορώ, όμως, πώς ήξερε για σένα· γιατί είναι φανερό ότι ήρθε επίτηδες να σε βρει—»

«Θα καθόμαστε να μιλάμε κι άλλο;» τον διέκοψε η Αριστέα. «Δεν έχεις κανένα σχέδιο για να τον πιάσεις;»

«Το σπίτι όπου μπήκε όταν τον κυνηγούσες έχει καμια καταπακτή;» τη ρώτησε ο Βασνάρος.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Δε... δεν είδα καμία. Και θα την έβλεπα, δε θα την έβλεπα;»

«Πάμε να κοιτάξουμε,» είπε ο Βασνάρος. «Ο τύπος αποκλείεται να εξαφανίστηκε. Κάπου θα τρύπωσε.»

«Πάω να πάρω την κάπα μου.» Η Αριστέα έτρεξε στο εσωτερικό του ναού κι επέστρεψε πολύ γρήγορα, φορώντας την

κάπα της κι έχοντας στα χέρια της το πιστόλι που κάποτε της είχε χαρίσει ο Βασνάρος.

«Φεύγουμε;» τη ρώτησε εκείνος.

«Εννοείται.»

Ανέβηκαν την πέτρινη σκάλα, βγαίνοντας από τον υπόγειο ναό της Αρτάλης.

10.

Μετά από την πόρτα ήταν πάλι το σκοτεινό σπήλαιο, και το διέσχισε προς τη μεριά απ'την οποία είχε έρθει· τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε καθώς βάδιζε μέσα στο σκοτάδι, με μοναδικό του οδηγό τη Λόρκη.

Τώρα, επιστρέφει στα περίχωρα της Χαρπόβης, έχοντας βγει από το Στόμα του Δάσους και έχοντας διασχίσει τα Φέρνιλγκαν προς τα νότια καβάλα στον Ανεμοπόδη. Ένας σιγανός άνεμος φυσά, σφυρίζοντας στ'αφτιά του. Και ο Αργύριος ακόμα αισθάνεται περίεργα. Αισθάνεται σαν κάτι από εκείνη την αλλόκοτη πόλη να έχει μείνει μαζί του, αλλάζοντάς τον για πάντα.

Τι, όμως; Δεν μπορεί να το προσδιορίσει. Νιώθει σαν η διάσταση της Σεργήλης να μην είναι καλά στερεωμένη γύρω του, ή σαν εκείνος να μην είναι καλά στερεωμένος στο κέντρο της – τι παράξενη αίσθηση!

Σαν όνειρο...

Αλλά δεν είναι όνειρο. Το ξέρει πως δεν είναι όνειρο.

Ο ήλιος γέρνει προς τη δύση, γεμίζοντας την ύπαιθρο με σκιές. Ο Αργύριος ξεπεζεύει, παίρνει τον Ανεμοπόδη από τα γκέμια, και προχωρά πάνω στο χαμηλό χορτάρι, περνά πλάι από ένα σύδεντρο, και ατενίζει τον βωμό της Λόρκης. Ένα μαγκάλι είναι

αναμμένο εκεί δίπλα, και ο γέρο-ιερέας κάθεται σ'έναν βράχο καπνίζοντας την πίπα του.

Ο Αργύριος δένει τον Ανεμοπόδη σ'ένα χαμόδεντρο και ζυγώνει τον ιερέα. Βγάζει από τον σάκο του το περιδέραιο της ιέρειας της Αρτάλης και το κρατά εμπρός του. «Το έφερα.»

Ο γέρο-ιερέας σβήνει, ήρεμα, το τσιμπούκι του. Σηκώνεται όρθιος. «Είσαι δικός της, τώρα,» λέει. «Σε περιμέναμε.» Βγάζει μια τράπουλα και τραβά ένα χαρτί. Το κρατά, με το ένα χέρι, έτσι ώστε να μπορεί να το δει ο Αργύριος. Επάνω του είναι ζωγραφισμένος ένας γαλανόδερμος άντρας με μακριά μαύρα μαλλιά ο οποίος φορά κάπα. Με το δεξί χέρι κρατά υψωμένο ένα περιδέραιο.

Στο κάτω μέρος του τραπουλόχαρτου γράφει: ΜΠΑΛΑΝΤΕΡ ΤΗΣ ΛΟΡΚΗΣ.

Για μια στιγμή, ο Αργύριος αισθάνεται την αναπνοή του να κόβεται. Κάνει δυο βήματα όπισθεν. Η εικόνα στο χαρτί τού θυμίζει τον εαυτό του. Νομίζει πως είναι ο εαυτός του. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει! Είναι αδύνατον!

«Τι είν'αυτό!» φωνάζει.

Ο γέρο-ιερέας γελά. «Δεν έχεις ξαναδεί τον Μπαλαντέρ της Λόρκης;»

«Δεν υπάρχει τέτοιο φύλλο!»

«Δεν υπάρχει ο Μπαλαντέρ της Λόρκης;»

«...Υπάρχει,» λέει ο Αργύριος, αποπροσανατολισμένος. «Αλλά δεν... δεν είναι αυτό που μου δείχνεις!»

«Και πώς είναι; Το θυμάσαι αλλιώς;»

Ο Αργύριος συνοφρυώνεται. Δεν μπορεί να θυμηθεί. Δεν μπορεί να θυμηθεί τον Μπαλαντέρ της Λόρκης αλλιώς. Εξοργίζεται. «Κάτι έχεις κάνει, γέρο!» φωνάζει. «Κάποιο κόλπο!» (Δεν περνά απ'το μυαλό του να αποκαλέσει τον ιερέα *Ιερότατε*, όπως παλιά.)

Ο γέρο-ιερέας γελά ξανά. «Τίποτα δεν έχω κάνει. Και ο Μπαλαντέρ ήταν πάντα ο ίδιος—»

«Θα το είχα προσέξει! Τον έχω ξαναδεί!»

Ο γέρος κρύβει τον Μπαλαντέρ μέσα στα υπόλοιπα φύλλα. «Αν νομίζεις ότι σου λέω ψέματα, πήγαινε και ζήτα από άλλον την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, κι όταν δεις τον Μπαλαντέρ της Λόρκης έλα να ξαναμιλήσουμε.»

Ο Αργύριος φεύγει τρέχοντας.

11.

Η Αριστέα τον οδήγησε σε μια εγκαταλειμμένη παράγκα. Στο πάτωμα απλώνονταν χώματα, ξύλα, και πέτρες. Τα παράθυρα ήταν σφραγισμένα με ξύλινες τάβλες· μοναδική είσοδος ήταν η πόρτα απ'την οποία είχαν μόλις μπει.

Ο Βασνάρος, κλοτσώντας τις σαβούρες, έψαξε για καμια καταπακτή στο δάπεδο. Πουθενά δεν υπήρχε κάποιος χαλκάς ή άλλο χερούλι. «Σίγουρα μπήκε εδώ;»

«Ναι – ξέρω τι βλέπω!»

«Δεν είπα ότι δεν ξέρεις,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος, σκύβοντας και κοιτάζοντας το παλιό, σαπισμένο ξύλινο πάτωμα προσεχτικά, μήπως διακρίνει τις άκριες κάποιας κρυφής καταπακτής. *Δε φαίνεται να υπάρχει κάτι...*

Μια άλλη σκέψη πέρασε, τότε, απ'το νου του και ύψωσε αμέσως το κεφάλι. Στην οροφή, όμως, δεν είδε κανένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα για να μπορεί να χωρέσει άνθρωπος. *Αν δεν έφυγε από πάνω, πρέπει να έφυγε από κάτω,* σκέφτηκε ο Βασνάρος, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στο πάτωμα. *Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.*

Βήματα στο κατώφλι.

Ο Βασνάρος στράφηκε.

Μια γριά στεκόταν εκεί, καμπουριαστή και κρατώντας μαγκούρα. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως το δικό του, και τα μαλλιά της μακριά και άσπρα, αραιά.

«Μια γυναίκα που ζητά κάτι που έχει χάσει...» μουρμούρισε, αρκετά δυνατά για να ακουστεί.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Τι είπες;»

«Εσύ είσαι η γυναίκα που ζητά κάτι που έχει χάσει;»

«Τι θες να πεις; Ξέρεις γιατί είμαι εδώ;»

«Ζητάς, λοιπόν, κάτι που έχεις χάσει.»

«Ποιος σ'έστειλε εδώ;» ρώτησε η Αριστέα.

«Η Μεγάλη Κυρά,» απάντησε η γριά. «Η Λόρκη. Το είδα στα χαρτιά, ότι θα ερχόσουν εσύ που ζητάς κάτι.»

«Μάντισσα της Λόρκης...» Τα χείλη της Αριστέας στράβωσαν καθώς άρθρωνε τις λέξεις. Δεν είχε και μεγάλη συμπάθεια για τους υπηρέτες της Λόρκης, όπως ήξερε ο Βασνάρος: και, μάλιστα, πολλές φορές τού είχε πει να ζητήσει να μην τον αποκαλούν Γιο της Λόρκης. *Είναι βρισιά, να σε λένε έτσι! Αλλά εκείνος πάντα γελούσε. Ας με λένε όπως θέλουν! Εξάλλου δεν μπορώ να τους εμποδίσω.*

Τώρα, ο Βασνάρος είπε στη μάντισσα: «Ξέρεις πού είναι αυτό που ζητάμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Για να σας οδηγήσω ήρθα.»

«Αφιλοκερδώς;» είπε η Αριστέα, ειρωνικά και χωρίς να κρύβει τη δυσπιστία της.

Η γριά την αγριοκοίταξε. «Η Μεγάλη Πανούργα Κυρά μού το ζήτησε! Είναι δική της υπόθεση.»

Δική της υπόθεση; απόρησε ο Βασνάρος. *Τι σκατά έχει συμβεί μ'αυτό το περιδέραιο;* «Ποιος το έκλεψε;»

«Ποιος έκλεψε ποιο;» ρώτησε η γριά-μάντισσα.

Δεν ξέρει ότι είναι ιερατικό περιδέραιο της Αρτάλης... «Το προσωπικό αντικείμενο της φίλης μου. Ποιος το έκλεψε;»

«Η Λόρκη μ'έστειλε να σας οδηγήσω σ'αυτό – τίποτ'άλλο δε μου αποκάλυψε.»

Η Αριστέα την ατένισε με καχυποψία στα μάτια.

«Ελάτε μαζί μου,» τους είπε η γριά, στρέφοντάς τους την πλάτη και βαδίζοντας.

Η Αριστέα κοίταξε τότε τον Βασνάρο, ερωτηματικά. Εκείνος δεν είπε τίποτα· απλά ακολούθησε τη μάντισσα της Λόρκης. Η υπόθεση ήταν έτσι κι αλλιώς παράξενη· αυτό που συνέβαινε τώρα δεν ήταν πιο αλλόκοτο από τον τρόπο με τον οποίο είχε κλαπεί το περιδέραιο της Αριστέας.

«Την εμπιστεύεσαι;» άκουσε την ιέρεια να του ψιθυρίζει.

«Τι άλλη επιλογή έχουμε; Δε νομίζω ότι υπάρχει καταπακτή μες στο σπίτι.»

12.

Ο Αργύριος, κρατώντας το ιερατικό περιδέραιο κρυμμένο, πηγαίνει στη Χαρπόβη και ζητά από γνωστούς κι αγνώστους να δει τις τράπουλές τους. Τις Τράπουλες της Πανούργου Κυράς, γιατί υπάρχουν πολλά είδη τραπουλών παρότι χρησιμοποιούνται, συνήθως, για τα ίδια παιχνίδια. Στο σπίτι του κοιτάζει και τη δική του Τράπουλα της Πανούργου Κυράς.

Σε όλες, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είναι ο εαυτός του.

Πώς είναι δυνατόν, όμως, τόσο καιρό να μην το έχει προσέξει;
Πώς είναι δυνατόν;

Καθώς περιδιαβαίνει την πόλη και καθώς μπερδεμένες σκέψεις παραδέρνουν μέσα στο μυαλό του, έχει συγχρόνως αυτή την αίσθηση ότι ζει ένα όνειρο που δεν είναι όνειρο – την αίσθηση που του έχει μείνει από την επίσκεψη σ'εκείνη την αλλόχρονη πόλη.

Την επομένη, πάει να συναντήσει τον γέρο-ιερέα στην καλύβα του βόρεια του βωμού. Τον βρίσκει να ψήνει ψάρια πασπαλισμένα με κάποιο χόρτο που έχει πικάντικη μυρωδιά.

«Λοιπόν;» ρωτά ο γέρος. «Είδες;»

Ο Αργύριος γνέφει καταφατικά. «Είδα. Αλλά δεν καταλαβαίνω. Όχι απόλυτα. Η Λόρκη... το ήξερε ότι είμαι ο Μπαλαντέρ; Αν ναι, ποιος ο λόγος για όλες εκείνες τις δοκιμασίες;»

«Ποιος ο λόγος για οτιδήποτε, παιδί μου;» αποκρίνεται ο γέρο-ιερέας καθώς γυρίζει τα ψάρια πάνω από την ψηστιέρα. «Προτού περάσεις από τις δοκιμασίες, θα πίστευες ότι είσαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, ακόμα κι αν σ'το έλεγα εγώ ο ίδιος;»

Ο Αργύριος συνοφρυώνεται. *Ο γέρος έχει δίκιο, σκέφτεται. Δε θα τον πίστευα.*

«Πεινάς;» ρωτά ο ιερέας.

Ο Αργύριος γνέφει.

«Ωραία. Δε μπορώ να τα φάω όλα αυτά τα ψάρια μόνος μου, και είναι κρίμα να πάνε χαμένα.»

Μετά από λίγο, καθώς τρώνε, ο Αργύριος ρωτά: «Και το περιδέραιο; Τι πρέπει τώρα να κάνω με το περιδέραιο;»

«Εσύ θα το αποφασίσεις αυτό,» αποκρίνεται ο γέρο-ιερέας. «Εγώ πια δεν έχω τη σοφία να σε συμβουλευώ· εσύ έχεις μεγαλύτερη σοφία από μένα.»

Αυτό είναι ένα από τα παράξενα αστεία του;

13.

Η γριά τούς οδηγούσε για κάμποση ώρα μέσα στα λαβυρινθώδη δρομάκια της Παραγκούπολης, και ο Βασνάρος, παρότι είχε προτείνει στην Αριστέα να εμπιστευτούν τη μάντισσα της Λόρκης, ήταν ωστόσο επιφυλακτικός. Φοβόταν πως ίσως η γριά

να τους πήγαινε κάπου για να τους ληστέψουν, και είχε το χέρι του κοντά στη λαβή του πιστολιού του, κάτω από την κάπα του.

Η Αριστέα έμοιαζε το ίδιο επιφυλακτική μ'εκείνον, αν όχι περισσότερο. «Από πότε η Λόρκη βοηθά τις ιέρειες της Αρτάλης;» είπε, σε κάποια στιγμή, στον Βασνάρο, αδιαφορώντας αν η γριά-μάντισσα μπορούσε να την ακούσει ή όχι. «Δεν είναι λογικό.»

«Σςς,» της έκανε εκείνος. «Μάλλον δεν ξέρει ότι είσαι ιέρεια. Δεν έχει καμία ιδέα για σένα.»

«Ακόμα κι έτσι, είναι παράξενο που με βοηθά. Και παράξενο που λέει ότι την έστειλε η Λόρκη. Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω προσευχηθεί στη Λόρκη, ούτε της έχω ζητήσει τίποτα, ούτε την έχω υπηρετήσει με κανέναν τρόπο!» Το είπε σαν να ήθελε να αποφύγει κάποια παρεξήγηση, σαν να νόμιζε πως ο Βασνάρος θ'αποκτούσε ξαφνικά πολύ άσχημη γνώμη για εκείνη αν ανακάλυπτε ότι η Αριστέα, κάπως, σχετιζόταν με τη Λόρκη.

Μετά από κάμποση ώρα δρόμο, έφτασαν στη βορειοανατολική μεριά της Παραγκούπολης, όχι και τόσο μακριά από τη Χωματερή. Μια υποψία της βρόμας των σκουπιδιών ερχόταν ώς εδώ.

Η γριά-μάντισσα σταμάτησε, τελικά, αντίκρυ σ'ένα παλιό οικοδόμημα καμωμένο από γκρίζα πέτρα. Δεν έμοιαζε με σπίτι, και ο Βασνάρος ήξερε πως δεν ήταν. Παλιά, οι Παντοκρατορικοί χρησιμοποιούσαν τούτο το μέρος ως ανακριτήριο. Γίνονταν βασανιστήρια εδώ μέσα. Αλλά όχι πια. Το είχαν εγκαταλείψει, και μια συμμορία το είχε καταλάβει και το είχε κάνει άντρο της. Οι Λογχοφόροι.

Η γριά δεν τόλμησε να πλησιάσει την είσοδο του οικήματος. Όταν βρίσκονταν σε κάποια απόσταση απ'αυτό, ατενίζοντάς το στο πέρασ ενός μικρού δρόμου, ύψωσε το χέρι της κι έδειξε. «Εκεί μέσα θα βρεις αυτό που ψάχνεις,» δήλωσε, και στράφηκε να κοιτάξει την Αριστέα. «Στα υπόγεια κάτω απ'τα υπόγεια.»

Η ιέρεια την ατένισε με έκδηλη δυσπιστία.

«Η Μεγάλη Κυρά μού το αποκάλυψε!» είπε έντονα η γριά. «Τίποτ'άλλο δεν ξέρω. Κάνεις τώρα ό,τι θέλεις.» Γυρίζοντας, βάδισε προς τ'αριστερά, στηριζόμενη στη μαγκούρα της.

«Περίμενε!» της είπε η Αριστέα. «Πώς θα μπούμε εκεί μέσα; Το μέρος είναι επικίνδυνο!»

Η μάντισσα δεν στράφηκε για να την ξανακοιτάξει· συνέχισε να βαδίζει. «Σου είπα – τίποτ'άλλο δεν ξέρω.»

Η Αριστέα είπε στον Βασνάρο: «Παγίδα είναι.»

«Γνώριζε, όμως, πολλά για την περίπτωση σου. Αν ήθελε να βρει κάποιο τυχαίο θύμα, δε θα ερχόταν σ'εμάς όπως ήρθε.»

Η Αριστέα μόρφασε. Το ήξερε πως ο Βασνάρος είχε δίκιο. Υπήρχε κάτι το... μυστηριώδες επάνω στη γριά: κάτι που μαρτυρούσε ότι, όντως, κάποια αόρατη δύναμη την είχε στείλει. Η Λόρκη...

«Πώς θα μπούμε εκεί μέσα; Είναι το άντρο των Λογχοφόρων.»

«Το ξέρω,» ένευσε ο Βασνάρος. «Νομίζεις ότι είναι η πρώτη φορά που το βλέπω;»

«Τους έχεις ξανασυναντήσει;»

«Δεν είχα την ευκαιρία. Ασχολούμαι με πιο σοβαρούς κλέφτες απ'αυτούς.» Οι Λογχοφόροι ήταν μια συμμορία που περιφερόταν μόνο στην Παραγκούπολη· δεν έφευγε από δω. Τα μέλη της λήστευαν, κυρίως, κανέναν περαστικό και ζητούσαν φόρο από ορισμένα σπίτια για να μην τα διαλύσουν. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ποτέ δεν τους είχαν δώσει σημασία, απ'ό,τι ήξερε ο Βασνάρος· μάλλον, τους θεωρούσαν τελείως ασήμαντους; και μάλλον είχαν δίκιο.

«Αυτό σημαίνει ότι θάνατι εύκολο να μπούμε εκεί μέσα και να πάρουμε το περιδέραιό μου;» ρώτησε η Αριστέα.

«Δεν το νομίζω,» είπε ο Βασνάρος. «Αλλά ας δοκιμάσουμε πρώτα να φανούμε ευγενικοί.»

Προχώρησε προς το γκριζόπετρο, ισόγειο οικοδόμημα, μπροστά από την ανοιχτή πόρτα του οποίου δύο άντρες κάθονταν σ'ένα πέτρινο πεζούλι. Ο ένας κρατούσε ένα ξύλινο δόρυ, με τη σιδερένια αιχμή του να δείχνει τον ουρανό και τον πάτο του ν'ακουμπά στο ραγισμένο λιθόστρωτο. Το δόρυ του άλλου ήταν παραδίπλα, στηριγμένο στον τοίχο. Ο πρώτος φρουρός είχε δέρμα κατάμαυρο και ξυρισμένο κεφάλι και πρόσωπο· γκριζα κουρέλια τον έντυναν. Ο δεύτερος φρουρός είχε δέρμα λευκό-ροζ, βρόμικα ξανθά μαλλιά, και φορούσε παντελόνι και μακρύ πανωφόρι από καφέ πετσί.

«Γεια,» χαιρέτησε ο Βασνάρος, καθώς οι δύο άντρες σηκώνονταν όρθιοι με τα δόρατά τους στα χέρια. Από τη ζώνη του μαυρόδερμου κρεμόταν ένα μεγάλο πιστόλι· ο άλλος δεν φαινόταν να έχει πυροβόλο όπλο, εκτός αν το έκρυβε μέσα στο πανωφόρι του.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο τελευταίος.

«Ένα περιδέραιο απόπου κρέμεται ένα αργυρό σύμβολο: ένας ήλιος με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, τον οποίο κρατούν ανάμεσά τους δύο χέρια.»

Τα μάτια του ξανθού στένεψαν. «Το σύμβολο της Αρτάλης. Δεν έχουμε τέτοια πράγματα εδώ.»

Φοβάται ότι είμαι πράκτορας της Παντοκράτειρας. «Δε θα πάθετε κανένα κακό. Θα σας πληρώσω, μάλιστα. Έναν ήλιο.»

«Δεν το έχουμε, λέμε!» μούγκρισε ο μαυρόδερμος. «Δίνε του!» Έστρεψε την αιχμή του δόρατός του προς τον Βασνάρο.

Εκείνος την παραμέρισε με το χέρι του, ήπια. «Ήρεμα, αδελφέ. Μια προσφορά κάνω. Ίσως θα θέλατε να το αναφέρετε στο αφεντικό σας.»

«Καλά, θα δούμε.» Ο ξανθός πλησίασε την είσοδο του οικήματος και, βάζοντας δυο δάχτυλα στο στόμα του, σφύριξε.

Μια γυναίκα βγήκε, κοντή και γαλανόδερμη, με ανακατεμένα ξανθά μαλλιά. «Τι είναι;»

«Ο φίλος,» έδειξε με τον αντίχειρα του τον Βασνάρο, «έχει μια προσφορά, λέει, να κάνει.»

Η γυναίκα περίμενε.

Ο Βασνάρος τής είπε τι ήθελε. «Το ξέρω πως έχετε ένα τέτοιο αντικείμενο,» πρόσθεσε.

Η γυναίκα μπήκε πάλι στο άντρο των Λογχοφόρων και, μετά από λίγο, επέστρεψε. «Δεν υπάρχει τέτοιο πράμα,» δήλωσε. «Φύγετε από δω, κι οι δυο σας.»

Η όψη της Αριστέας αγρίεψε, αλλά ο Βασνάρος άγγιξε το μπράτσο της κι άρχισε ν'απομακρύνεται από το γκριζόπτερο οίκημα. Η ιέρεια τον ακολούθησε χωρίς να κάνει φασαρία.

Όταν είχαν πάει αρκετά μακριά και στρίψει τη γωνία, ώστε να μην τους βλέπουν οι Λογχοφόροι, ρώτησε τον Βασνάρο: «Νομίζεις ότι λένε αλήθεια;»

«Δεν ξέρω. Αλλά, αφού η γριά είπε ότι εκεί θα το βρούμε, τότε μάλλον κάπου εκεί μέσα είναι.»

«Αποκλείεται να μας αφήσουν να μπούμε και να κοιτάξουμε,» είπε η Αριστέα.

«Ναι, όντως. Δε μου λες – το θέλεις πολύ αυτό το περιδέραιο;»

«Φυσικά και το θέλω! Δεν είναι ένα οποιοδήποτε περιδέραιο – μην κάνεις πως δεν κατ–»

«Αρκετά.» Ο Βασνάρος έβαλε το δάχτυλό του επάνω στα χείλη της.

14.

Ο Αργύριος ξέρει πως το ιερατικό περιδέραιο τού είναι άχρηστο. Δεν το θέλει, αλλά δεν μπορεί και να το πουλήσει. Αν το βγάλει ανοιχτά στην αγορά, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας θ'αρχίσουν να του κάνουν ερωτήσεις για το πού το βρήκε, και θα το κατασχέσουν φυσικά. Αν προσπαθήσει να το πουλήσει

κρυφά– δεν έχει νόημα να το επιχειρήσει αυτό: Κανένας δεν θέλει να έχει μαζί του ένα μαραφέτι που πιθανώς να τον βάλει σε μεπελάδες με την Παντοκράτειρα.

Να το επιστρέψω εκεί που το βρήκα, περνώντας πάλι μέσα από το Στόμα του Δάσους, αποκλείεται...

Όμως – κι αυτή η σκέψη έρχεται ξαφνικά στο μυαλό του – ίσως μπορώ να το αφήσω να επιστρέψει από μόνο του.

Και ξέρει – κάτι μέσα του του το επιβεβαιώνει – ότι έχει βρει τη σωστή λύση.

Το πρώτο πράγμα που οφείλει να κάνει είναι να εντοπίσει μία από τις ιέριες της Αρτάλης: πράγμα που δεν θα είναι εύκολο, έτσι όπως κρύβονται τώρα με τους διωγμούς. Αλλά πρέπει να προσπαθήσει, ελπίζοντας ότι η Λόρκη, γι'ακόμα μια φορά, θα τον καθοδηγήσει... ή, μάλλον, ξέροντας ότι η Λόρκη θα τον καθοδηγήσει. Είναι, άλλωστε, ο Μπαλαντέρ της, και αισθάνεται σαν τον Μπαλαντέρ της. Η διάσταση της Σεργήλης... έχει, κατά κάποιον μυστηριώδη τρόπο, αλλάξει γύρω του· ή ίσως εκείνος να έχει αλλάξει, σε κάποιο βαθύ, πρωταρχικό επίπεδο της ύπαρξής του. Σε κάποιο επίπεδο που τον δένει με τη Σεργήλη.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης αναζητά τις ιέριες της Αρτάλης...

...και μετά από μέρες, οδηγείται, μέσα από εξωφρενικές συμπτώσεις, κοντά στα μέλη μιας τοπικής επανάστασης, βόρεια και δυτικά της Χαρπόβης, στις νότιες όχθες του ποταμού Τούμβρηθ. Συναντά τους επαναστάτες για να τους προειδοποιήσει ότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας βρίσκονται στο κατόπι τους και πρέπει να φύγουν γρήγορα, προτού είναι αργά. Εκείνοι τον υποπτεύονται ότι ο ίδιος είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας και τον φυλακίζουν. Ο Αργύριος δεν τους φέρνει αντίσταση, ξέροντας ήδη ότι είναι καταδικασμένοι, ότι η επανάστασή τους θα διαλυθεί όπως και τόσες άλλες μικροεπαναστάσεις που έχουν γίνει στη Σεργήλη πριν από τη δική τους.

Αναρωτιέται αν ποτέ θα γίνει κάποια επανάσταση που μπορεί πραγματικά να απειλήσει την Παντοκράτειρα... Αν είναι να γίνει, πάντως, θα πρέπει να γίνει εκ των έσω: από δικούς της ανθρώπους, νομίζει ο Αργύριος.

Οι Παντοκρατορικοί βρίσκουν το άντρο των επαναστατών και έρχονται για να τους πολεμήσουν. Μέσα στον χαλασμό, ο Αργύριος καταφέρνει να ξεφύγει μαζί με μια κοπέλα κι ένα μικρό αγόρι. Τους πηγαίνει σ'ένα χωριό νοτιοανατολικά της Αγκένροβ και τους αφήνει σε μια οικογένεια αγροτών. Ρωτά τους αγρότες μήπως ξέρουν για τίποτα ιέρειες της Αρτάλης εδώ κοντά. Δείχνει το περιδέραιο και λέει: *Έχω κάτι να τους δώσω, από μια δική τους που πέθανε από τα όπλα των πολεμιστών της Παντοκράτειρας.*

Οι αγρότες τού απαντούν ότι έχουν ακούσει πως κάποιες ιέρειες της Αρτάλης κρύβονται σ'ένα αρχαίο ερείπιο στ'ανατολικά από εδώ. *Πόσο μακριά;* ρωτά ο Αργύριος. *Πού είναι αυτό το ερείπιο;* Μα οι αγρότες δεν ξέρουν να του πουν. Έτσι, ταξιδεύει πάλι με οδηγό τη Λόρκη...

...κι αισθάνεται τη διάσταση της Σεργήλης να περιστρέφεται γύρω του σαν ρουλέτα, να κυλά σαν ζάρι, να ανακατεύεται σαν τράπουλα με χαρτιά.

Στο δρόμο του συναντά ένα κατεστραμμένο χωριό, από τον καιρό που οι στρατοί της Παντοκράτειρας αλώνιζαν τα εδάφη της Σεργήλης. Κανένας από τους παλιούς του κατοίκους δεν έχει επιστρέψει για να το ανοικοδομήσει. Το έχουν εγκαταλείψει στον άνεμο. Ο Αργύριος κοιμάται μέσα στα ερείπια για να καλυφτεί από τη βροχή. Το πρωί, καθαλά πάλι τον Ανεμοπόδη και συνεχίζει την αναζήτησή του.

Βρίσκει ένα παλιό ερειπωμένο οχυρό πάνω σ'έναν λόφο και ψάχνει για σημάδια ανθρώπων, να δει αν το μέρος κατοικείται ή όχι. Ελπίζει να συναντήσει εδώ τις ιέρειες της Αρτάλης, αλλά συμπεραίνει ότι το οχυρό είναι εγκαταλειμμένο. Μάλλον οι αγρότες έκαναν λάθος· δεν ήταν καλά πληροφορημένοι.

Σε μια κωμόπολη, γνωρίζει μια ιέρεια της Λόρκης, η οποία του λέει πως είχε ονειρευτεί τον ερχομό του: έναν ιερό άντρα της Μεγάλης Κυράς που αναζητά τις ιέρειες της Αρτάλης. Τον φιλοξενεί στο σπίτι της, μέσα στην κωμόπολη, και το βράδυ κάνουν έρωτα επάνω στον βωμό της Λόρκης μέχρι που κοιμούνται από εξουθένωση. Ο Αργύριος ονειρεύεται έναν κατηφορικό δρόμο που οδηγεί σ'ένα παλιό οίκημα που του θυμίζει φυλακή.

Το λέει στην ιέρεια, κι εκείνη συμφωνεί ότι, αναμφίβολα, είναι ένα σημάδι από τη θεά για να συνεχίσει την αναζήτησή του.

Ο Αργύριος φεύγει από τη μικρή πόλη και, ταξιδεύοντας και ρωτώντας για την παλιά φυλακή, καταλήγει σε μια άλλη πόλη στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Η πόλη αυτή τού φαίνεται πολύ πιο αρχαία από την προηγούμενη· τα χτίριά της φέρνουν στο μυαλό του αλλοτινές εποχές, και υπάρχει κάτι το ονειρικό στην όλη της εμφάνιση. Ο Αργύριος αισθάνεται τις τρίχες του να σηκώνονται, γιατί νομίζει ότι μια παρόμοια αίσθηση είχε και όταν βγήκε από το Στόμα του Δάσους και βρέθηκε σ'εκείνη την παράξενη, αλλόχρονη πόλη.

Ακόμα ένα σημάδι;

Δεν αργεί να βρει την ερειπωμένη φυλακή, ακριβώς όπως την είχε δει στο όνειρό του. Ρωτώντας τους ντόπιους μαθαίνει πως δεν χρησιμοποιείται πλέον. *Δεν έχουμε και πολλούς κακοποιούς εδώ πια, δόξα στους θεούς!* του λέει ο ταβερνιάρης. *Είμαστε ήσυχoi. Ούτ' οι στρατιώτες της Παντοκράτειρας δεν πατούνε. Τι νάρθουν να κάμνουν;*

Το τέλειο μέρος για να κρυφτούν ιέρειες της Αρτάλης, λοιπόν...

Ο Αργύριος, όταν νυχτώνει, πηγαίνει στην παλιά φυλακή και περνά τη γκρεμισμένη πόρτα της, με το πιστόλι του στο χέρι και τ'αφτιά του τεντωμένα. Αισθάνεται τη Σεργήλη να ανακατεύεται γύρω του, σαν τράπουλα.

Φωτίζοντας με τον φακό του, ψάχνει μέχρι που, πρώτα, βρίσκει μια σκάλα που κατεβαίνει και, μετά, μια κλειστή πόρτα. Αν κάποιος μένει εδώ, θα βρίσκεται είτε στο ένα μέρος είτε στο άλλο.

Ο Αργύριος ζυγώνει, τελικά, την πόρτα. «Μ'ακούει κανείς;» ρωτά, μιλώντας δυνατά αλλά χωρίς να φωνάζει, για να μην τον ακούσει κανένας έξω απ'το ερείπιο. «Δεν είμαι εχθρός. Νομίζω πως φέρνω κάτι που θέλετε. Ένα περιδέραιο. Θρησκευτικής σημασίας. Μ'ακούτε;»

Η πόρτα δεν αργεί ν'ανοίξει. Μια χαραμάδα μόνο, τίποτα περισσότερο. Δύο γυναικεία μάτια φαίνονται, κι από κάτω τους η κάννη ενός πιστολιού. «Ποιος είσαι;»

«Τ'όνομά μου είναι Αργύριος. Δεν είμαι εχθρός.» Θηκαρώνει το δικό του πιστόλι και τραβά από το εσωτερικό της κάπας του το περιδέραιο, αφήνοντας το ασημένιο σύμβολο να κρεμαστεί μπροστά του, φωτισμένο από το τεχνητό φως του φακού του. «Σας φέρνω αυτό.»

«Γιατί;»

«Την Αρτάλη δεν υπηρετείτε; Είσαι μόνο εσύ εδώ, ή είναι κι άλλες;»

«Μπες μέσα,» λέει η γυναίκα, ανοίγοντας την πόρτα και παραμερίζοντας γρήγορα. «Χωρίς να τραβήξεις το όπλο σου.»

Ο Αργύριος μπαίνει σ'ένα δωμάτιο με ξύλινο τραπέζι, μερικές καρέκλες, κι ένα τζάκι. Τρεις γυναίκες είναι εδώ. Αυτή που του άνοιξε – μελαχρινή, με δέρμα λευκό-ροζ – ακόμα βαστά το πιστόλι της και τον σημαδεύει, καθώς κλείνει την πόρτα πίσω του. Μία από τις άλλες στέκεται παραδίπλα, μ'ένα σπαθί στο χέρι· είναι ξανθιά, με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μακριά ως τη μέση. Η τρίτη γυναίκα στέκεται κοντά στη φωτιά του τζακιού, και δείχνει φοβισμένη αλλά αποφασισμένη να πολεμήσει αν χρειαστεί. Δεν κρατά όπλο. Τα μαλλιά της είναι μαύρα και το δέρμα της λευκό όπως της πρώτης.

«Πού το βρήκες αυτό;» ρωτά η ξανθιά με το σπαθί, που μοιάζει πιο άγρια απ'όλες, σαν να έχει δει στη ζωή της πράγματα που την έχουν αλλάξει για πάντα.

«Επάνω σε μια νεκρή ιέρεια,» απαντά ο Αργύριος, και τείνει το ιερατικό περιδέραιο προς το μέρος της.

«Τ'όνομά της;»

«Δεν το ξέρω. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας την πυροβόλησαν, και πέθανε στα χέρια μου. Μου ζήτησε να πάω το περιδέραίο της σε κάποια άλλη ιέρεια.»

Οι τρεις γυναίκες τον κοιτάζουν παραξενεμένες, έκπληκτες.

«Τι συμβαίνει;» τις ρωτά. «Δε με πιστεύετε;»

«Δεν είναι αυτό,» του λέει η μελαχρινή, κατεβάζοντας το πιστόλι της. «Απλά είναι ότι...» Το ελεύθερό της χέρι αγγίζει το στήθος της. «Όταν με κυνήγησαν, έχασα το ιερατικό μου περιδέραιο. Και προσευχόμουν να το βρω, ή τουλάχιστον να βρω ένα άλλο... Η Μεγάλη Αρτάλη σ'έστειλε σ'εμάς, Αργύριε.»

Δεν είναι η Αρτάλη που μ'έστειλε, ιέρεια, σκέφτεται ο Μπαλαντέρ της Λόρκης· αλλά, χαμογελώντας, της δίνει το περιδέραιο που κρατά. «Ορίστε, λοιπόν, είναι δικό σου. Σα να ήταν δικό σου εξαρχής.»

15.

«Καλύτερα να περιμένουμε να σκοτεινιάσει,» πρότεινε ο Βασνάρος, και η Αριστέα δεν έφερε αντίρρηση, αλλά τον ρώτησε τι είχε στο μυαλό του. Εκείνος τής είπε: «Θα δεις. Πάμε να βρούμε κάποιο μέρος να καθίσουμε ως τότε.»

Έψαξαν στους γύρω δρόμους μέχρι που βρήκαν μια ταβέρνα. Τα σανίδια του πατώματός της ήταν ξεχαρβαλωμένα και νόμιζες ότι ανασάλευαν σαν ζωντανά καθώς βάδιζες επάνω τους. Από το ηχοσύστημα του ταβερνιάρη ακουγόταν – μαζί με πολλά κρουκ

κρακ χρουκ, γιατί τα ηχεία δεν ήταν και τα καλύτερα – Ο Καημός του Τελευταίου Φύλακα, Νυκτόβιοι Εργατοπατέρες. Η μουσική δεν ενθουσίαζε ούτε την Αριστέα ούτε τον Βασνάρο, αλλά δεν υπήρχε κανένα καλύτερο μέρος εδώ κοντά για να καθίσουν. Έπιασαν ένα γωνιακό τραπέζι στο βάθος και παράγγειλαν φαγητό και φτηνή μπίρα.

«Πώς σκέφτεσαι να μπούμε στο άντρο τους;» ρώτησε, γ'ακόμα μια φορά, η ιέρεια, προτού το φαγητό έρθει.

«Γιατί θες τόσο να μάθεις;» είπε ο Βασνάρος.

«Η υπόθεση αφορά το περιδέραιό μου!»

«Θα δεις τι θα γίνει. Ούτε κι εγώ δεν ξέρω ακριβώς.»

Η Αριστέα, καθώς κάθονταν ο ένας δίπλα στον άλλο, ακούμπησε τότε το χέρι της στο γόνατό του και τον φίλησε. Ο Βασνάρος, πιάνοντας το πλάι του λαιμού της, κράτησε το κεφάλι της κοντά του καθώς το φιλή τους βάραινε. Τα χείλη τους χώρισαν όταν ο σερβιτόρος πλησίασε για ν'αφήσει στο τραπέζι τους τα πιάτα με το φαγητό και τις μπίρες.

«Θα μου πεις, τώρα;» ρώτησε η Αριστέα. «Θέλω να ξέρω, προτού κάνεις κάτι που μπορεί να μας σκοτώσει και τους δύο.»

«Εμείς αποκλείεται να σκοτωθούμε,» είπε ο Βασνάρος, και ήπιε μια γουλιά μπίρα χωρίς να προσθέσει τίποτ'άλλο.

«Είσαι ξεροκέφαλος! Γιατί δε μου λες;»

«Θα τους τρομάξω και θα φύγουν.»

«Θα τους τρομάξεις και θα φύγουν...» Η Αριστέα γέλασε. Άρχισε να τρώει. Δεν τον πίστευε, φυσικά. Σιγά μην έφευγαν οι Λογχοφόροι έτσι εύκολα από το άντρο τους. Μπορεί να μην ήταν από τις χειρότερες συμμορίες της πόλης, μα σίγουρα δεν ήταν και δυο-τρεις αλήτες που μπορούσες να τους τρίξεις τα δόντια και να την κοπανήσουν. Η Αριστέα είχε ακούσει ένα σωρό ανατριχιαστικές ιστορίες γ'αυτούς τους παλιανθρώπους.

Ο Βασνάρος δεν της απάντησε τίποτα, ούτε φάνηκε να ενοχλείται από το γέλιο της.

Τέλος πάντων, σκέφτηκε εκείνη. Είναι πρόθυμος να με βοηθήσει, κι αυτό είναι αρκετό.

Πεινούσαν κι οι δύο, έτσι δεν άργησαν να τελειώσουν το φαγητό τους (το οποίο δεν ήταν πολύ: τα πιάτα της ταβέρνας ήταν – εσκεμμένα, αναμφίβολα – μικρά) ούτε να στραγγίσουν τη μπίρα από τα ποτήρια τους. Ο Βασνάρος κοίταξε τα χρήματά του, όταν ο ταβερνιάρης άρχισε να τους ρίχνει λοξές ματιές μοιάζοντας ν'αναρωτιέται πότε θα τον πλήρωναν. Η Αριστέα, βλέποντας τα λιγοστά νομίσματα που είχε ο Βασνάρος και ξέροντας πως πάντα κρατούσε μόνο όσα μπορούσε να κουβαλήσει, προθυμοποιήθηκε να πληρώσει εκείνη. «Εξάλλου,» του είπε, «σου χρωστάω. Κι ύστερα από σήμερα, θα σου χρωστάω ακόμα περισσότερο.» Εκείνος δεν διαφώνησε. Η ιέρεια σηκώθηκε, πλήρωσε τον ταβερνιάρη, και μετά επέστρεψε στο τραπέζι, καθίζοντας στα γόνατα του Βασνάρου.

«Μου έχεις λείψει,» του ψιθύρισε καθώς φιλιόνταν.

«Θα πρέπει να έρχομαι να παίρνω τις ευλογίες σου πιο συχνά,» αποκρίθηκε εκείνος, και η Αριστέα γέλασε. Το ένα του χέρι ήταν στην πλάτη της, το άλλο κάτω από το φόρεμά της, χαϊδεύοντας τον μηρό της.

Μετά από λίγο, φασαρία ξεκίνησε μέσα στην ταβέρνα. Ένας μεθύστακας κι ένας άλλος τύπος που δεν πρέπει να ήταν μεθυσμένος είχαν πιαστεί στα χέρια. Τρεις άντρες και μια γυναίκα προσπαθούσαν να τους χωρίσουν και να τους βγάλουν έξω: καρέκλες ανατρέπονταν, ποτήρια και πιάτα έσπαγαν, ένα τραπέζι αναποδογύρισε. Ο Βασνάρος και η Αριστέα δεν έδωσαν σημασία, καθώς ήταν ακόμα απασχολημένοι ο ένας με τον άλλο. Ο θόρυβος ερχόταν σαν κάτι το απόμακρο στ'αφτία τους, και κανένας δεν πλησίασε για να τους ενοχλήσει, εκεί στο βάθος όπου κάθονταν. Τελικά, όταν οι φωνές καταλάγιασαν – ο μεθύστακας είχε διωχτεί κακίη-κακώς από το μαγαζί – η Αριστέα είπε: «Έπρεπε να είχαμε πάει σε ξενοδοχείο, όχι

σ'ετούτο τον στάβλο.» Ήταν ξαναμμένη, τόσο που τα ρούχα της την ενοχλούσαν.

«Δεν είδα κανένα ξενοδοχείο εδώ γύρω, και τώρα καλύτερα να μη φύγουμε απ'αυτή την περιοχή,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος. «Υπάρχει όμως κι άλλη λύση,» πρόσθεσε, με μια πονηρή γυαλάδα στα μάτια του.

Βγήκαν απ'την ταβέρνα – αποφεύγοντας τα σπασίδια που ο ταβερνιάρης κι οι άλλοι προσπαθούσαν, με σκούπες, να μαζέψουν από το πάτωμα – και βάδισαν μες στα στριφτά δρομάκια, όπου ησυχία απλωνόταν παντού καθώς ήταν τέσσερις η ώρα το μεσημέρι και οι περισσότεροι κάτοικοι της Παραγκούπολης ροχάλιζαν στα σπίτια τους.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Αριστέα, βλέποντας πως ο Βασνάρος κοίταζε επάνω, τις οροφές.

«Εδώ,» της είπε, τραβώντας την μαζί του καθώς τα δάχτυλά τους ήταν πλεγμένα.

Σταμάτησαν κοντά σ'ένα χτίριο που έγερνε στο πλάι μιας πολυκατοικίας σαν να ήταν κουρασμένο. Για ραφείο φαινόταν, κλειστό τώρα. «Επάνω,» είπε ο Βασνάρος.

«Στην οροφή;»

«Φοβάσαι να σκαρφαλώσεις;»

«Όχι.»

«Ωραία, τότε.»

Ο Βασνάρος τη βοήθησε, για ν'ανεβεί πρώτη. Το δώμα δεν ήταν ψηλό, και η Αριστέα εύκολα βρέθηκε πάνω. Δύο γάτες, που κάθονταν τεμπέλικα εκεί, έγιναν καπνός βλέποντας την.

Ο Βασνάρος, μ'ένα πήδημα, πιάστηκε απ'την άκρη της οροφής, ανέβηκε, και άρπαξε την Αριστέα στην αγκαλιά του.

Μετά από κάποια ώρα, η Αριστέα στηριζόμενη στους αγκώνες της είπε: «Δεν είναι τόσο άσχημα όσο φανταζόμουν, να ξαπλώνεις πάνω σε στέγη. Και ούτε η θέα είναι άσχημη, αν σκεφτείς ότι βρισκόμαστε στην Παραγκούπολη.»

«Δεν είσαι ξαπλωμένη στη στέγη,» παρατήρησε ο Βασνάρος, «είσαι ξαπλωμένη επάνω μου· και η θέα σου φαίνεται καλή επειδή μένεις σε υπόγειο.»

«Παλιάνθρωπε...» είπε η Αριστέα, και τον φίλησε γι'ακόμα μια φορά.

Όταν σκοτείνιασε και το ραφείο από κάτω τους είχε ανοίξει (χωρίς ο ιδιοκτήτης να έχει καταλάβει ότι είχε δύο εραστές στην οροφή του – η μια εκ των οποίων, μάλιστα, ιέρεια της Αρτάλης και ο άλλος ο ίδιος ο Τρελός Λύκος), κατέβηκαν από το δώμα και βάδισαν προς το άντρο των Λογχοφόρων.

«Μου έκανες πλάκα πριν, που έλεγες ότι θα τους τρομάξεις και θα φύγουν, έτσι;» είπε η Αριστέα καθώς πλησίαζαν το μέρος όπου προσευχόταν να ξαναβρεί το περιδέραιό της.

«Οι ιέρειες της Αρτάλης, λοιπόν, δεν ξέρουν από αστεία,» αποκρίθηκε ο Βασνάρος.

Η Αριστέα συνοφρυώθηκε. «Τι πάει να πει αυτό;»

Εκείνος δεν της απάντησε. Την οδήγησε σ'έναν δρόμο παράλληλο (ή, μάλλον, σχεδόν παράλληλο, έτσι στριφτοί όπως ήταν όλοι οι δρόμοι στην Παραγκούπολη) σ'αυτόν όπου βρισκόταν το άντρο των Λογχοφόρων.

«Θα σκαρφαλώσουμε ξανά,» της είπε, σταματώντας στην πίσω μεριά ενός σπιτιού.

«Γιατί;»

«Επειδή θα τρομάξουμε κι εμείς αν δεν είμαστε κάπου σχετικά μακριά.» Ο Βασνάρος πήδησε, άρπαξε την άκρη του δώματος, κι ανέβηκε, προτού η ιέρεια προλάβει να πει τίποτα.

«Ε!» του φώναξε από κάτω.

«Πήδα.» Ο Βασνάρος άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της.

Η Αριστέα πήδησε κι έπιασε τον καρπό του, και εκείνος εύκολα την τράβηξε επάνω.

Ο Βασνάρος στράφηκε τώρα στην άλλη μεριά του δώματος, και πέρα απ'αυτό αντίκρισε το άντρο των Λογχοφόρων. *Ωραία, σκέφτηκε. Η θεά είναι καλή, και δεν είμαστε πολύ μακριά. Ελπίζω μόνο η ικανότητά μου να εκτοξεύω πράγματα εύστοχα να μη βρει τώρα την ώρα να με πουλήσει.*

Πλησιάζοντας, σκυφτός, την άκρη του δώματος, και κάνοντας νόημα στην Αριστέα να μείνει πίσω, έβγαλε τον σάκο του από τον ώμο, τον άφησε εμπρός του, και τον άνοιξε. Από μέσα πήρε το Ανεμοεξάεδρο που του είχε δώσει ο Αρτέμιος.

Τώρα, θα μάθουμε αν λειτουργείς...

Το κράτησε με το ένα χέρι, το δεξί, σαν μπάλα που ετοιμαζόταν να την εκτοξεύσει.

«Τι ειν'αυτό;» άκουσε την Αριστερά να λέει πίσω του. «Βόμβα;»

Ο Βασνάρος πάτησε το κουμπί του Ανεμοεξάεδρου – κι αμέσως, το εκτόξευσε προς το άντρο των Λογχοφόρων. Η είσοδος του γκριζόπετρου οικοδομήματος ήταν ανοιχτή, και η μεταλλική συσκευή μπήκε μέσα, ξαφνιάζοντας τους δύο φρουρούς που ήταν απέξω, ο ένας καθισμένος στην πέτρινη πεζούλα, ο άλλος όρθιος.

Το βουητό δυνατού αέρα ακούστηκε, και ουρλιαχτά. Τα ουρλιαχτά των ανθρώπων της συμμορίας. Ο Βασνάρος είδε τους δύο φρουρούς να παραπατούν, κατατρομαγμένοι. Ο ένας άρχισε να τραβά τα μαλλιά του· ο άλλος έτρεξε να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε, φωνάζοντας *δαίμονες! δαίμονες!*

«Τι τους έκανες;» Η Αριστέα είχε έρθει πλάι στον Βασνάρο, στην άκρη του δώματος, σκυφτή κι εκείνη.

Ο Βασνάρος άκουσε μερικούς ψιθύρους να έρχονται μαζί με τον αέρα: ψιθύρους που τον κακολογούσαν, τον έβριζαν, τον υποτιμούσαν· αλλά ήταν απόμακροι, κι επομένως δεν μπορούσαν να τον επηρεάσουν. Δεν ήθελε να φανταστεί τι θα

γινόταν μέσα στο άντρο των Λογχοφόρων. Οι φουκαράδες θα τρελαίνονταν...

Τα μάτια της Αριστέας γούρλωσαν, καθώς κι εκείνη μπορούσε ν'ακούσει τους απόμακρους ψιθύρους που έφερνε ο μυστηριώδης άνεμος. «Μεγάλη Αρτάλη!» ψιθύρισε έντονα. «Τι... τι έκανες, Βασνάρε;»

«Άνεμοι του Κενού,» εξήγησε εκείνος. «Δύο απ'αυτούς. Κλεισμένοι μες στο μαραφέτι που πέταξα.»

Η Αριστέα είχε, φυσικά, ακούσει για τους Ανέμους που φυσούσαν στο Πορφυρό Κενό, τους Ανέμους που μπορούσαν να σε τρελάνουν. «Έχεις πάει στο Πορφυρό Κενό;» έκανε, απορημένη.

«Ένας φίλος μου έδωσε τη συσκευή, κι αυτού ένας άλλος τού την έδωσε, ένας άγνωστος ταξιδευτής.»

Οι Λογχοφόροι έβγαιναν τώρα από τον άντρο τους, ουρλιάζοντας περίτρομοι, χοροπηδώντας σαν τρελαμένοι, τραβώντας τα μαλλιά τους, σχίζοντας τα ρούχα τους, πυροβολώντας τυχαία από δω κι από κει – μια σφαίρα χτύπησε έναν στο πόδι, κι αυτός σωριάστηκε και, κοπανώντας το κεφάλι του εσκεμμένα και επανειλημμένα στο πλακόστρωτο, έχασε τις αισθήσεις του.

«Μεγάλη Αρτάλη...!» ψιθύρισε πάλι η Αριστέα.

16.

Όχι πολύ καιρό αφού παίρνουν το ιερατικό περιδέραιο από τον Μπαλαντέρ της Λόρκης, οι ιέρειες της Αρτάλης αναγκάζονται να εγκαταλείψουν την κρυψώνα τους στην παλιά φυλακή της ήσυχης πόλης· διότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας αποφασίζουν να ερευνήσουν την περιοχή, και καθώς το μέρος είναι μικρό, εύκολα μπορεί κανείς να ψάξει κάθε γωνιά του.

Η μία από τις τρεις ιέρειες σκοτώνεται – αυτοθυσιάζεται – προκειμένου οι άλλες δύο να ξεφύγουν και να αναζητήσουν καταφύγιο αλλού στη Σεργήλη.

Τα ταξίδια τους τις οδηγούν στη Μέλβερηθ, και όταν βρίσκονται εκεί η μία απ'αυτές – η ιέρεια που είχε πάρει το περιδέραιο από τον Μπαλαντέρ της Λόρκης – αιχμαλωτίζεται από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, οι οποίοι την πηγαίνουν σ'ένα ανακριτήριο και τη βασανίζουν, προσπαθώντας να την κάνουν να τους αποκαλύψει πού κρύβονται άλλες ιερωμένες της Αρτάλης. Εκείνη δεν τους λέει τίποτα μέχρι που πεθαίνει – όχι από τα βασανιστήριά τους αλλά από κάτι άλλο: έναν θάνατο πολύ πιο τρομαχτικό μα και πολύ πιο γρήγορο.

Οι Παντοκρατορικοί, από λάθος, ελευθέρωσαν κάτι άσχημο μέσα στο ανακριτήριο, και τώρα πρέπει αμέσως να εγκαταλείψουν το οίκημα. Δεν έχουν καν χρόνο να πάρουν τους αιχμαλώτους από εκεί αν θέλουν να γλιτώσουν τις ζωές τους...

17.

Ο δρόμος άδειασε από Λογχοφόρους· μονάχα ένας ήταν διπλωμένος μπροστά στην είσοδο του άντρου τους και έσκουζε σαν δαρμένος σκύλος.

Επίσης, οι Άνεμοι δεν ακούγονταν πια να φυσούν.

«Κατεβαίνουμε,» είπε ο Βασνάρος, και πήδησε από το δώμα πηγαίνοντας προς το άντρο των Λογχοφόρων.

Η Αριστέα δίστασε για μια στιγμή – τα ύψη την τρόμαζαν – αλλά μετά γονάτισε, έβγαλε τα πόδια της από την άκρη του δώματος, και πήδησε κι εκείνη.

Εν τω μεταξύ, ο Βασνάρος είχε πάει, με γρήγορα βήματα, κοντά στον διπλωμένο Λογχοφόρο, τον είχε κλοτσήσει στο κεφάλι, και

τον είχε ρίξει αναίσθητο. Τραβώντας το πιστόλι του και το σπαθί του, μπήκε στο άντρο.

Η Αριστέα τον ακολούθησε έχοντας κι εκείνη το πιστόλι της στο χέρι.

Στο εσωτερικό του άντρου, τα πάντα ήταν άνω-κάτω ύστερα από τη φυγή των Λογχοφόρων. Αναποδογυρισμένες καρέκλες, σπασίδια στο πάτωμα, πεσμένα όπλα, σκορπισμένα τραπουλόχαρτα, μερικά πεταμένα νομίσματα–

Ένας άντρας που βρισκόταν ακόμα εδώ ξεπρόβαλε από μια πόρτα και, ουρλιάζοντας σαν θηρίο, έκανε να πυροβολήσει τον Βασνάρο με την καραμπίνα του. Αλλά εκείνος έριξε πρώτος, τινάζοντάς του τα μυαλά έξω απ'το κεφάλι. (Η Αριστέα γύρισε από την άλλη, θέλοντας ν'αποφύγει το θέαμα.)

Ο Βασνάρος πλησίασε, μετά, το Ανεμοξάεδρο, το οποίο ήταν στο πάτωμα και δεν έμοιαζε σπασμένο. Το σήκωσε από κάτω και το έδωσε στην Αριστέα.

«Τι να το κάνω;» ρώτησε εκείνη, νιώθοντας άσχημα μ'αυτό το πράγμα στην αγκαλιά της. «Μπορεί να χρησιμοποιηθεί και δεύτερη φορά;»

«Δεν μου είπε πως είναι μίας χρήσης. Οι Άνεμοι εξακολουθούν νάναι φυλακισμένοι μέσα του.»

«Τόχεις ξαναχρησιμοποιήσει και παλιότερα;»

«Όχι.»

Ο Βασνάρος προχώρησε μέσα στο άντρο, που ήταν σχετικά μικρό, αν και θα το αποκαλούσε κανείς τουλάχιστον μέτριο στην Παραγκούπολη. Η Αριστέα βάδισε πίσω του, έχοντας το Ανεμοξάεδρο κάτω από την αριστερή μασκάλη και το πιστόλι της στο δεξί χέρι.

Σε μια γωνία, είδαν μια γυναίκα να είναι διπλωμένη, κλαίγοντας γοερά. Ο Βασνάρος την πλησίασε γρήγορα και την κοπάνησε στο κεφάλι με το πλατύ μέρος του ξίφους του, σωριάζοντάς την αναίσθητη, με αίμα στα μαλλιά της.

«Θα πρέπει να ψάξουμε όλο το άντρο, τώρα;» είπε η Αριστέα, κοιτάζοντας ολόγυρα, αναζητώντας το περιδέραϊό της.

«Η γριά είπε στο υπόγειο κάτω απ'το υπόγειο· κι από κει έχει μια σκάλα.» Ο Βασνάρος έδειξε με το σπαθί του.

Πλησίασαν τη σκάλα. Κάτω, φαινόταν σκοτάδι. Ο Βασνάρος κοίταξε δεξιά κι αριστερά, μήπως υπήρχε κανένας διακόπτης για ν'ανάψει φως. Τίποτα, όμως. Θηκάρωσε το σπαθί του, έβγαλε τον φακό από τον σάκο του, κι άρχισε να κατεβαίνει, φωτίζοντας.

Το υπόγειο όπου βρέθηκαν εκείνος κι η Αριστέα ήταν περίπου τόσο μεγάλο όσο και το οίκημα από πάνω του, και γεμάτο κιβώτια, βαρέλια, κι ένα σωρό σαβούρες. Μύριζε τρόφιμα, ποτά, λάδι, ενεργειακά υγρά, σάπιο ξύλο, σκουριασμένα μέταλλα...

«Μια καταπακτή,» είπε ο Βασνάρος, σταματώντας μπροστά σε μια σιδερένια καταπακτή στο πέτρινο πάτωμα. Ένα λουκέτο την έκλεινε, και στην επιφάνειά της υπήρχαν παράξενα χαράγματα που μονάχα *μαγεία* μπορούσαν να φέρουν στο μυαλό του Βασνάρου. «Το υπόγειο κάτω απ'το υπόγειο.»

Η Αριστέα έκανε να σημαδέψει το λουκέτο με το πιστόλι της, αλλά ο Βασνάρος τής είπε: «Μη χαλάς σφαιρές. Θα βρούμε το κλειδί.»

«Πώς;»

Ανέβηκαν τη σκάλα, και ο Βασνάρος πλησίασε τη γυναίκα που είχε αναισθητοποιήσει με το σπαθί του. Της έριξε νερό στη μούρη για να συνέλθει. Εκείνη τρόμαξε βλέποντάς τον από πάνω της· τα μάτια της διαστάληκαν. Το χέρι της πήγε προς τη ζώνη της, όπου κρεμόταν ένα ξιφίδιο.

Ο Βασνάρος τής πάτησε τον καρπό κι εκείνη ούρλιαξε. «Το κλειδί θέλω,» της είπε. «Για την καταπακτή στο υπόγειο.»

«Τρελός είσαι!» φώναξε εκείνη. «Δεν ξέρεις τι είναι κει κάτω!»

«Τι είναι;»

«Ένας *δαίμονας*. Το υπόγειο είναι στοιχειωμένο!»

«Άσε τις μαλακίες,» είπε ο Βασνάρος, σημαδεύοντάς την με το πιστόλι του.

«Δεν είναι μαλακίες – είναι στοιχειωμένο, σου λέω! Τ’αφεντικό πετά κει κάτω όσους τον τσαντίζουν. Τους τρώει όλους ένας δαίμονας!»

Ο Βασνάρος τη χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού με τη λαβή του πιστολιού του, κι εκείνη έχασε ξανά τις αισθήσεις της.

«Δαίμονας;» είπε η Αριστέα συνοφρυωμένη, όταν ο Βασνάρος στράφηκε να την κοιτάξει.

«Θα το διασταυρώσουμε,» μούγκρισε εκείνος.

Πήγε στην είσοδο του άντρου, όπου ο άντρας που είχε κλοτσήσει ήταν ακόμα πεσμένος και ακίνητος. Τον άρπαξε από τη μπλούζα και τον τράβηξε μέσα. Του πέταξε νερό στη μούρη από μια καράφα που βρήκε εκεί κοντά. Τον σκούνησε, δυνατά. Εκείνος συνήλθε, μουρμουρίζοντας, μοιάζοντας να παραληρεί.

Ο Βασνάρος τον έπιασε, με τα δύο χέρια, απ’το πέτο και τον κόλλησε στον τοίχο. «Το κλειδί για το λουκέτο της καταπακτής στο υπόγειο. Πού είναι;»

«Το... το κλειδί... ποιο;»

«Το κλειδί της καταπακτής στο υπόγειο!» φώναξε ο Βασνάρος μες στη μούρη του. «Πού είναι; Λέγε αν θες το τομάρι σου!»

«Δε... Ποιος είσαι;»

Ο Βασνάρος τον κοπάνησε στον τοίχο, βίαια. «Το κλειδί! Η υπομονή μου έχει όρια!»

«Είν’ο δαίμονας κει κάτω, ρε... ο δαίμονας–»

«Και το κλειδί; Πού είναι το γαμημένο κλειδί;»

«Τ’αφεντικό τόχει... μόνο τ’αφεντικό... Τι, τι θες να κάνεις εκεί; Είν’ο δαίμονας εκεί! Ποιος είσαι;»

Ο Βασνάρος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον αναίσθητο.

«Μάλλον, θα πρέπει να το πυροβολήσουμε τελικά,» είπε στην Αριστέα. «Αν δεν μπορεί να το σπάσει το σπαθί μου.»

Κατέβηκαν ξανά στο υπόγειο. Ο Βασνάρος τράβηξε το σπαθί του και χτύπησε το λουκέτο, πολλές φορές, μέχρι που αυτό διαλύθηκε.

«Η κατασκευή του ήταν καλή,» παρατήρησε, κοιτάζοντας την κόψη του ξιφους του κι αγγίζοντάς την. Είχε στομώσει. «Πρέπει, όντως, να είναι κάτι εκεί κάτω, Αριστέα.»

Η ιέρεια, αν κι έμοιαζε λιγάκι διστακτική, είπε ανασηκώνοντας τους ώμους: «Θα το σκοτώσουμε. Έχουμε πιστόλια μαζί μας.»

«Ελπίζω ν' αποδειχτούν αρκετά.» Ο Βασνάρος θηκάρωσε το σπαθί του και τράβηξε το πιστόλι του. Άφησε τον φακό του κάτω, άνοιξε την καταπακτή, και τον ξανασήκωσε για να φωτίσει μέσα.

Μια παλιά πέτρινη σκάλα.

Άρχισε να κατεβαίνει πρώτος, και η Αριστέα τον ακολούθησε.

Από τα σκοτάδια στο βάθος ακούστηκε κάτι που έμοιαζε με σύριγμα, βρυχηθμό, και φύσημα του ανέμου, συγχρόνως.

Η ιέρεια ξεροκατάπια άθελά της. Ο Βασνάρος έσφιξε τη λαβή του πιστολιού στο χέρι του, νιώθοντας τις τρίχες του να ορθώνονται.

Ο ήχος αυτός... του είχε φέρει μια ανάμνηση πολύ, πολύ δυσάρεστη...

Η σκάλα τελείωνε σ' έναν στενό πέτρινο διάδρομο. Ο Βασνάρος στάθηκε και αφουγκράστηκε, ενώ συγχρόνως φώτιζε μπροστά. Κανένας θόρυβος δεν ακούστηκε τώρα, και το φως του φακού, διώχνοντας το σκοτάδι, του αποκάλυψε μια σιδερένια πόρτα σ' αριστερά: ανοιχτή. Παρακάτω, κάτι γυάλιζε. Παλιό σίδερο;

Ο Βασνάρος προχώρησε έχοντας το πιστόλι του υψωμένο, και είπε στην Αριστέα χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει: «Κράτα καλά το Ανεμοεξάεδρο – μη σου πέσει,» ενώ από μέσα του καταριόταν που δεν το είχε βάλει στο σάκο του.

Το φως του αποκάλυψε τώρα κελιά στη δεξιά μεριά του πέτρινου περάσματος. Κελιά με μεγάλες καγκελωτές πόρτες. Ο

Βασνάρος είδε έναν ανθρώπινο σκελετό μέσα στο πρώτο απ'αυτά. Παρακάτω δεν μπορούσε να διακρίνει.

Πού είναι αυτό το θηρίο που ονομάζουν «δαίμονα»; Πού κρύβεται;

Οι αισθήσεις του ήταν τσιτωμένες· το περίμενε να πεταχτεί από στιγμή σε στιγμή.

Φώτισε αριστερά, μέσα στην ανοιχτή σιδερένια πόρτα. Είδε ένα δωμάτιο που κάποτε πρέπει να ήταν για τους δεσμοφύλακες. Τ'απομεινάρια ενός τραπέζιου υπήρχαν εδώ, καθώς και καθισμάτων. Διάφορες σαβούρες ήταν στο πάτωμα.

Μια πλευρά του δωματίου ήταν ακόμα κρυμμένη στο σκοτάδι. Ο Βασνάρος έκανε ένα βήμα, και έστρεψε το φακό του έτσι ώστε να τη φωτίσει-

Τα μάτια του γούρλωσαν, ενώ το σύριγμα/βρυχηθμός/φύσημα-ανέμου αντηχούσε ξανά.

Είδε μια μάζα από διαφανή ύλη, μέσα στην οποία πάλλονταν σάρκες και αίμα. Κομμάτια από χέρια, δάχτυλα, πόδια, κομμένα έντερα, σπασμένοι εγκέφαλοι, πνεύμονες, κρέας. Ήταν σαν κάποιος να τα είχε ρίξει σε μια διαφανή σακούλα. Μόνο που η συγκεκριμένη σακούλα ήταν ζωντανή, και κουνιόταν με δική της, δαιμονική βούληση. Τα μάτια της ήταν ανομοιόχρωμα, το ένα κατάμαυρο χωρίς κόρη, το άλλο κατακόκκινο με κόρη κατάλευκη. Το στόμα του τέρατος ήταν πελώριο και γεμάτο δόντια που άστραφταν σαν να ήταν από ατσάλι. Πόδια δεν είχε· τα μέλη που το μετακινούσαν θα μπορούσαν να ονομαστούν, καλύτερα, *ψευδοπόδια* ή *κοντά πλοκάμια*, και ήταν παραπάνω από έξι.

Ο Βασνάρος αμέσως αναγνώρισε τον δαίμονα του Εφιάλτη του.

Αμέσως αναγνώρισε το φρικτό πλάσμα που, όταν ήταν νεαρός, είχαν στείλει οι Παντοκρατορικοί για να σκοτώσει εκείνον και την οικογένειά του, επειδή ο πατέρας του ήταν μπλεγμένος σε

μια από τις πολλές μικροεπαναστάσεις που είχαν γίνει πολύ προτού ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος της Απολλώνιας κάνει την Επανάσταση η οποία τώρα αντιμαχόταν τη Συμπαντική Παντοκρατορία.

Βγάζοντας μια θηριώδη κραυγή, ο Βασνάρος πάτησε τη σκανδάλη του πιστολιού του, επανειλημμένα, γεμίζοντας τον εξωδιαστασιακό δαίμονα αντίκρυ του με σφαίρες.

Το τέρας βρυχήθηκε/σύριξε, και τα ατσάλινα δόντια του κροτάλισε. Οι σφαίρες απλά απορροφιόνταν από το σακοειδές σώμα του και χάνονταν μέσα στις σάρκες, στα ζωτικά όργανα, και στα αίματα – τα απομεινάρια προηγούμενων θυμάτων του.

Η Αριστέα, που τώρα μόλις αντίκρισε τον δαίμονα πάνω απ'τον ώμο του Βασνάρου, ούρλιαξε και πισωπάτησε· η πλάτη της χτύπησε στον τοίχο του πέτρινου διαδρόμου.

Κλικ-κλικ-κλικ-

Οι σφαίρες του πιστολιού του Βασνάρου είχαν τελειώσει. Πέταξε το πυροβόλο όπλο στο πάτωμα και τράβηξε το σπαθί του, καθώς ο δαίμονας ερχόταν καταπάνω του.

«Όχι!» ούρλιαζε συγχρόνως η Αριστέα. «Πάμε να φύγουμε – να φύγουμε – να φύγουμε!» Είχε πανικοβληθεί από την αποτρόπαια όψη του τέρατος.

Ο Βασνάρος σπάθισε κραυγάζοντας άναρθρα και χτυπώντας τον δαίμονα καταπρόσωπο. Εκείνος έκοψε την πορεία του, καθώς πρέπει να αισθάνθηκε το χτύπημα παρότι δεν φάνηκε να τραυματίζεται πραγματικά από αυτό. Ο Βασνάρος ένωσε αντίσταση, σαν η λεπίδα του να είχε περάσει μέσα από παχύρευστη μάζα.

Η Αριστέα προσπάθησε να διώξει τον τρόμο που την είχε καταλάβει, λέγοντας από μέσα της: *Στο Φως της Μεγάλης Θεάς πορεύομαι – Το Φως της Αρτάλης το κακό αποδιώχνει – Το Φως της Αρτάλης μ'αγκαλιάζει, κι η δύναμή του μου προσφέρεται.*

Ο δαίμονας ήταν τώρα στο κατώφλι της σιδερένιας πόρτας, και ο Βασνάρος τον σπάθιζε προσπαθώντας να τον απομακρύνει. Αλλά το εξωδιαστασιακό θηρίο ήταν πολύ δυνατό για να κρατηθεί πίσω· ο Βασνάρος δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να υποχωρήσει.

«Αριστέα!» φώναξε. «Ενεργοποίησε το Ανεμοεξάεδρο, ρίξτο κάτω, και τρέξε στη σκάλα!»

Η ιέρεια της Αρτάλης υπάκουσε. Αφήνοντας το πιστόλι της να πέσει (πολύ πανικόβλητη για να το θηκαρώσει), πάτησε το κουμπί επάνω στην παράξενη συσκευή και την έριξε στο πάτωμα· ύστερα, στράφηκε και έτρεξε.

Ο Βασνάρος την ακολούθησε ενώ ο δαίμονας γρύλιζε πίσω του.

Τα ουρλιαχτά των Ανέμων γέμισαν το υπόγειο.

Σε φτάνει, έρχεται για σένα! άκουσε ο Βασνάρος μέσα στο μυαλό του.

Είναι το τέλος σου!

Ο Εφιάλτης σου ζωντάνεψε και ήρθε για σένα!

Ή μάλλον, εσύ πήγες και τον βρήκες – χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!

Ο Βασνάρος αγνοούσε τις φωνές – ήξερε ότι ήταν οι Άνεμοι του Κενού, που τρέλαιναν τους ανθρώπους – καθώς ανέβαινε τη σκάλα πίσω από την ιέρεια της Αρτάλης.

Η Αριστέα, μέσα στο δικό της μυαλό, άκουγε άλλα λόγια:

Έχεις αποτύχει – εσύ και η θεά σου.

Δεν έχεις πουθενά να κρυφτείς.

Κανένα σπίτι για σένα.

Για πάντα στους δρόμους.

Και τώρα πεθαίνεις μαζί μ'έναν αλήτη. Έναν τρελό.

Από ένα τέρας.

Ίσως και να σου αξίζει, ε; Τι καλό έχεις κάνει στη ζωή σου; Πολέμησες τους εχθρούς σου; Όχι. Κρύφτηκες, δειλή σκύλα! Κρύφτηκες!

Η Αριστέα, καθώς έφτανε επάνω, στο πρώτο υπόγειο του οικήματος, ούρλιαζε. Κρατούσε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της, προσπαθώντας να βουλώσει τ'αφτιά της. Αλλά οι Άνεμοι ήταν ήδη μέσα της, και γελούσαν, γελούσαν, γελούσαν – τη χλεύαζαν.

Ο Βασνάρος, αφήνοντας την πέτρινη σκάλα πίσω του, γύρισε να κοιτάξει τον δαίμονα. Και τον είδε να έρχεται στο κατόπι του, ν'ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Αλλά αργά. Δυσκολευόταν. Το δέρμα του – αυτό το διαφανές πράγμα που κρατούσε μέσα του τόσο αποκρουστικό περιεχόμενο – παλλόταν, βίαια. Οι μασέλες του τέρατος ανοιγόκλειναν σπασμωδικά, το ίδιο και τα ανομοιόχρωμα μάτια του.

Η Αριστέα έπεσε πάνω σ'ένα βαρέλι, κλαίγοντας και ουρλιάζοντας. «Σταματήστε! Σταματήστε! Σταματήστε!»

Ο Βασνάρος, παλεύοντας κι ο ίδιος με τις φωνές μέσα στο μυαλό του, φώναξε: «ΑΡΙΣΤΕΑ! Δε σου λένε αλήθεια, Αριστέα! Δεν είναι πραγματικοί! Είναι Άνεμοι – Άνεμοι του Κενού!»

Ο δαίμονας προσπαθούσε να σκαρφαλώσει τα πέτρινα σκαλοπάτια ενώ, συγχρόνως, χτυπιόταν φαινόταν κι εκείνος να παλεύει με τους Ανέμους που σφύριζαν παντού στο υπόγειο.

Ο Βασνάρος ζύγωσε την Αριστέα, πιάνοντας την από τον ώμο και τραβώντας την για να σηκωθεί από το βαρέλι.

Εκείνη προσπαθούσε να διώξει τις φωνές των Ανέμων με την προσευχή στην Αρτάλη: *Στο Φως της Μεγάλης Θεάς πορεύομαι – Το Φως της Αρτάλης το κακό αποδιώχνει – Το Φως της Αρτάλης μ'αγκαλιάζει, κι η δύναμή του μου προσφέρεται.* Τα λόγια τούτα έσχισαν σαν ρομφαίες τα κακόβουλα λόγια των Ανέμων, και η ιέρεια αισθάνθηκε τη θεά ν'αρχίζει να την προφυλάσσει, σαν μια άορατη νοητική ασπίδα να είχε δημιουργηθεί γύρω της.

Ο Βασνάρος είδε ότι η Αριστέα ήταν τώρα λίγο καλύτερα φαινόταν από τα μάτια της. «Το πιστόλι σου,» της είπε. «Το πιστόλι σου!»

«...Δεν το έχω.»

«Τι!»

«Μου έπεσε...»

«Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ!» καταράστηκε ο Βασνάρος, στρεφόμενος να κοιτάξει τον δαίμονα, με το σπαθί του στο χέρι.

Θα πεθάνετε τώρα, του έλεγαν οι Άνεμοι. Και εσύ και η πόρνη ιέρεια.

Θα σας βάλει μέσα του ο δαίμονας!

Τα εντόσθιά σας θα είναι σαν των άλλων που βλέπεις. Το αίμα σας θα είναι εκεί, μέσα σε μια γυάλα!

Χα-χα-χα-χα-χα!

Δε χρειαζόταν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να έρθουν να σε σκοτώσουν, Τρελέ Λύκε – ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ, ΗΛΙΘΙΕ!

Ο Βασνάρος, αν κι αισθανόταν να βρίσκεται στα όριά του, αγνοούσε τους Ανέμους. Ήξερε πως ήταν ο μόνος τρόπος για να τους αντιμετωπίσεις: έτσι είχε ακούσει. Αν τους έδινες την παραμικρή σημασία, σε κατέστρεφαν. Έτρωγαν την ψυχή σου.

Ο δαίμονας πλησίαζε, βρισκόταν στα τελευταία σκαλοπάτια, όταν–

–ένα σημείο του σώματός του, αριστερά του κεφαλιού (αν είχε κεφάλι), έσπασε.

Αίματα τινάχτηκαν, μαζί με κρέατα και ζωτικά όργανα.

Σαν να είχε γίνει μια τρύπα σ'ένα σακούλι.

Μια αποπνιχτική αποφορά απλώθηκε παντού.

Ο δαίμονας ούρλιαξε, και το ουρλιαχτό του ήταν ισχυρότερο από τις φωνές των Ανέμων του Κενού. *Πονούσε.*

Ο Βασνάρος, αφήνοντας τον φακό του κάτω, κράτησε το σπαθί του με τα δύο χέρια. Το ύψωσε, και αισθάνθηκε

(μπροστά στα πνευματικά του μάτια, παραδόξως, ένα τραπουλόχαρτο)

ότι τώρα – τώρα – έπρεπε να χτυπήσει

(ένας γαλανόδερμος άντρας που κρατά υψωμένο, με το ένα χέρι, ένα περιδέραιο)

ακριβώς εκεί όπου είχε γίνει η τρύπα. Για να αποτελειώσει τον δαίμονα.

Ο Βασνάρος όρμησε

(ο Μπαλαντέρ της Λόρκης)

κατεβάζοντας το ξίφος του αριστερά του κεφαλιού του τέρατος. Αισθάνεται τη λεπίδα να βρίσκει αντίσταση. Αισθάνεται την αντίσταση να υποχωρεί. Νομίζει ότι ακούει κάτι να σκίζεται, σαν ύφασμα.

Αίματα, σάρκες, όργανα τινάζονται.

Τα ανομοιόχρωμα, εφιαλτικά μάτια του δαίμονα βουλιάζουν, σβήνουν, χάνονται. Τα σαγόνια του κλείνουν για πάντα.

Ο Βασνάρος

(το τραπουλόχαρτο περιστρέφεται, εξαφανίζεται)

οπισθοχώρησε μερικά βήματα, καθώς ο δαίμονας έλιωνε αφήνοντας πίσω του τα κομμάτια των θυμάτων του και μια παχύρρευστη, βλενώδη διαφανή ουσία.

Οι Άνεμοι είχαν μόλις πάψει να φυσάνε και να ουρλιάζουν, παρατήρησε ο Βασνάρος, και πήρε μερικές βαθιές ανάσες παρά την κακοσμία που είχε γεμίσει τον χώρο.

«Είναι...» είπε η Αριστέα πίσω του. «Είναι νεκρό;»

Ο Βασνάρος γύρισε να την κοιτάξει. «Ναι.»

18.

Ο Αργύριος, όταν επιστρέφει στη Χαρπόβη, βλέπει ένα παράξενο, αλλά πολύ ζωντανό, όνειρο.

Στο όνειρό του, ένα τέρας σκαρφαλώνει μια κατηφορική σκάλα, πλησιάζοντάς τον απειλητικά. Έχει μάτια ανομοιόχρωμα – το ένα μελανό χωρίς κόρη, το άλλο κόκκινο με κόρη άσπρη –

μεγάλο στόμα, και σώμα διαφανές που μέσα του φαίνονται σάρκες, αίματα, και ζωτικά όργανα.

Ουρλιαχτά ακούγονται από γύρω, και η βοή δυνατών ανέμων.

Το σώμα του τέρατος σπάει σ'ένα σημείο· μερικά από τα αποκρουστικά περιεχόμενά του τινάζονται.

Ο Μπαλαντέρ ξέρει τι να κάνει, η Λόρκη τον καθοδηγεί: υψώνει το σπαθί του με τα δύο χέρια και χτυπά το τέρας. Το σκίσει στα δύο, κι αυτό πεθαίνει, διαλύεται...

Ευπνώντας, ο Αργύριος απορεί πώς είδε στον ύπνο του ένα τέτοιο πράγμα.

19.

«Μας είπε ψέματα,» είπε η Αριστέα. «Μας έστειλε εδώ για να πεθάνουμε...» Πιάνοντας την κοιλιά της, έγειρε στο πλάι και ξέρασε. Δεν μπορούσε άλλο ν'αντέξει τη δυσωδία.

«Η γριά; Δεν το ξέρεις ότι μας είπε ψέματα, Αριστέα. Μπορεί νάναι όντως κάτω το περιδέραϊό σου.»

Η ιέρεια γύρισε ν'ατενίσει τον Βασνάρο, πιτσιλισμένος καθώς ήταν από τα αίματα. Είχε βγάλει ένα μαντήλι και σκούπιζε τη λεπίδα του ξίφους του.

«Νομίζεις ότι θα το βρω, δηλαδή;»

«Το θεωρώ πιθανό,» της είπε. «Πάμε.» Και, παίρνοντας τον φακό του από κάτω, βάδισε προς τα σκαλοπάτια. Άρχισε να τα κατεβαίνει.

Η Αριστέα τον ακολούθησε, νιώθοντας το αίμα και τα παράξενα, βλεννώδη υγρά του τέρατος να γλιστράνε μέσα στα σανδάλια της και να βρέχουν τα πόδια της. Μόρφασε, αηδιασμένη.

Όταν έφτασαν κάτω, πήρε το πιστόλι της από το πάτωμα, και κοίταξε το Ανεμοεξάεδρο με επιφύλαξη. «Τι έγιναν οι Άνεμοι;» ρώτησε τον Βασνάρο.

«Υποθέτω πως τους παίρνει μέσα πάλι. Δεν τους ελευθερώνει, απλά τους ξαμολάει για λίγο.» Της έδωσε τον φακό του, σήκωσε το Ανεμοεξάεδρο από κάτω, και το έβαλε στον σάκο του. Μετά, πήρε το πιστόλι του από το πάτωμα, έβγαλε τον άδειο γεμιστήρα, κι έβαλε έναν καινούργιο.

«Νομίζεις ότι ίσως... ίσως νάναι και τίποτ'άλλο εδώ;» ρώτησε η Αριστέα.

«Δεν ξέρω. Αλλά καλύτερα να είμαστε οπλισμένοι, τι λες;»

Προχώρησαν στον στενό πέτρινο διάδρομο, φωτίζοντας τα κελιά στα δεξιά τους. Δεν ήταν δύσκολο να διακρίνουν τι ήταν μέσα, αφού όλες οι πόρτες ήταν καγκελωτές και ή ανοιχτές ή μισάνοιχτες. Είδαν σκελετούς ανθρώπων, ακόμα δεμένους με αλυσίδες στους τοίχους, ή πεσμένους στο πάτωμα. Τα ρούχα τους ήταν επάνω τους, αν και κουρελιασμένα.

«Τι ήταν αυτό το πλάσμα που σκότωσες;» ρώτησε η Αριστέα. «Αυτό τους είχε φάει;»

«Ναι,» απάντησε ο Βασνάρος. «Το έχω ξανασυναντήσει. Τώρα δεν ήταν τόσο ισχυρό όσο τότε. Δεν ήταν ολόκληρο το σώμα του γεμάτο με θύματα.»

«Τι θες να πεις, το έχεις ξανασυναντήσει;»

Ο Βασνάρος σταμάτησε να βαδίζει, καθώς έφτασαν στο τέλος του διαδρόμου, και στράφηκε να την ατενίσει. «Αυτός ο δαίμονας σκότωσε την οικογένειά μου.»

Η Αριστέα ανοιγόκλεισε το στόμα άναρθρα για μια στιγμή. Μετά είπε: «Δε μπορεί να ήταν ο ίδιος...»

«Δεν ξέρω, αλλά κι εκείνος είχε τα ίδια ανομοιόχρωμα μάτια.» Το πρόσωπο του Βασνάρου ήταν ανέκφραστο μες στο μισοσκόταδο, τα μάτια του όμως γυάλιζαν από οργή.

Η Αριστέα κοίταξε τα κελιά, και τα σκέλεθρα μέσα τους. «Τι... τι συνέβη, δηλαδή, εδώ; Ο δαίμονας ξέφυγε από τους Παντοκρατορικούς;»

Ο Βασνάρος ένευσε. «Γι' αυτό, μάλλον, εγκατέλειψαν το ανακριτήριο. Το τέρας έφυγε από τον έλεγχό τους.»

«Δε μπορεί να ήταν από τη Σεργήλη αυτό το πλάσμα...»

«Ναι, εξωδιαστασιακό πρέπει να ήταν. Δεν ξέρω από πού, όμως. Μπορεί από κάποια διάσταση όπως το Σύμπλεγμα ή τη Διάσταση του Φωτός... ή από κάποιο μέρος που δεν το έχουμε ακούσει ποτέ. Καταβροχθίζει ό,τι έμβιο συναντήσει, Αριστέα, και όσο πιο γεμάτο είναι το διαφανές σώμα του τόσο πιο ισχυρό είναι.»

«Δεν... καταναλώνονται αυτά που τρώει;»

«Φυσικά. Αλλά με αργό ρυθμό. Δεν είναι όπως άλλα πλάσματα. Δε νομίζω καν ότι χέζει.»

»Δες τώρα στα κελιά. Ψάξε για το περιδέραϊό σου.»

Η Αριστέα φώτισε τους νεκρούς: δεν πρόσεξε τίποτα να γυαλίζει επάνω τους.

«Αποκλείεται να μην είναι εδώ,» είπε ο Βασνάρος, και μπαίνοντας σ' ένα κελί έσκισε τα ρούχα ενός σκέλεθρου. Μετά, πήγε σ' ένα άλλο κελί κι έσκισε τα ρούχα ενός άλλου σκέλεθρου. Κάτω από τα ρούχα του τέταρτου (και προτελευταίου) νεκρού που έσκισε ο Βασνάρος αποκαλύφτηκε ένα περιδέραϊο.

«Αυτό είναι!» είπε η Αριστέα. «Ένα ιερατικό περιδέραϊο!» Ζύγωσε, και το έβγαλε από το λαιμό της νεκρής – η οποία δεν μπορεί παρά να ήταν ιέρεια της Αρτάλης.

Η Αριστέα το κράτησε εμπρός της, στο φως του φακού, και συνοφρυώθηκε παραξενεμένη. «Μοιάζει με το δικό μου,» παρατήρησε.

«Δε μοιάζουν όλα μεταξύ τους;»

«Ναι, αλλά... Όχι, αυτό είναι το δικό μου, Βασνάρε!» Η Αριστέα ήταν έκπληκτη. Τον ατένισε καταπρόσωπο. «Πώς είναι δυνατόν; Ο τύπος που μου το έκλειψε το έφερε εδώ; Γιατί;»

«Δεν ξέρω. Ίσως απλά να μοιάζουν πάρα, πάρα πολύ.»

Η Αριστέα κούνησε το κεφάλι. «Είναι το ίδιο, σου λέω!»

«Τέλος πάντων. Ας φεύγουμε. Οι Λογχοφόροι θα επιστρέψουν αργά ή γρήγορα.»

Η Αριστέα ένευσε, κλείνοντας το περιδέραιο μέσα στη γροθιά της. «Ναι.»

Ανεβαίνοντας στο ισόγειο του οικήματος, βγήκαν από την είσοδό του και είδαν ότι ήδη πέντε Λογχοφόροι ήταν μαζεμένοι εκεί έξω. Όλοι τους ήταν φανερά ζαλισμένοι, και τα μάτια τους έμοιαζαν να αλληθωρίζουν, μα σίγουρα θα μπορούσαν να πολεμήσουν αν χρειαζόταν. Δύο απ' αυτούς κρατούσαν δόρατα· μια άλλη κρατούσε πιστόλι· οι δύο τελευταίοι ήταν άοπλοι εκτός από ξιφίδια στις ζώνες τους.

«Ε!» είπε ένας απ' τους τελευταίους, κοιτάζοντας τον Βασνάρο και την Αριστέα. «Τι είστε σεις;»

«Περαστικοί,» του απάντησε ο Βασνάρος, και ύψωσε αμέσως το πιστόλι του σημαδεύοντάς τον.

«Ήρθατε να μας ληστέψετε!» γρύλισε η γυναίκα, και ύψωσε το δικό της πιστόλι.

«Το μόνο που κάναμε ήταν να σκοτώσουμε τον δαίμονα που έχετε στο υπόγειο,» απάντησε ο Βασνάρος, εξακολουθώντας να τους σημαδεύει· και η Αριστέα είχε τώρα επίσης υψωμένο το πιστόλι της καθώς στεκόταν πίσω του.

«Σκοτώσατε τον δαίμονα;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο ένας απ' τους δύο που βαστούσαν δόρατα.

«Μας δουλεύει, ρε!» του είπε ο άλλος.

«Πηγαίντε να κοιτάξετε άμα θέτε!» γρύλισε ο Βασνάρος. «Το τέρας είναι ψόφιο. Τώρα, κάντε πέρα προτού σας ανοίξω τρύπες!»

Οι Λογχοφόροι παραμέρισαν. Ύστερα απ'ό,τι τους είχε συμβεί, δεν πρέπει να ήθελαν άλλους μελάδες.

«Τι 'ταν αυτές οι φωνές; Ξέρεις;» ρώτησε εκείνος που είχε μιλήσει πρώτος.

«Δαίμονες,» του είπε ο Βασνάρος, «που είχαν έρθει για τον δαίμονα στο υπόγειο. Μη φοβάσαι, όμως, τους έδιωξα.»

«Τους έδιωξες; Τι σκατάς είσαι; – μάγος;»

Ο Βασνάρος δεν αποκρίθηκε καθώς περνούσε ανάμεσά τους, ακολουθούμενος από την Αριστέα.

«Μια στιγμή!» είπε ο ένας απ'αυτούς με τα δόρατα. «Νομίζω πως έχω ξαναδεί τη φάτσα σου. Ο Εκδικητής δεν είσαι; Ο Αγωνιστής των Δρόμων, ο Γιος της Λόρκης!»

«Τι λε, ρε;» του είπε ο άλλος με το δόρυ.

«Ναι, αυτός είναι!» έκανε η γυναίκα με το πιστόλι. «Ο Γιος της Λόρκης!»

Ο Βασνάρος τούς αγνόησε καθώς προχωρούσε, έχοντάς τους γυρισμένη την πλάτη.

«Ελπίζω να έχουν καλή γνώμη για σένα,» του ψιθύρισε η Αριστέα, κοιτάζοντάς τους πάνω απ'τον ώμο της· φοβούμενη ότι αυτή η τύπισσα με το πιστόλι μπορεί ν'αποφάσιζε τελικά να πυροβολήσει.

«Αν δεν έχουν, θα μ'αναγκάσουν να τους τη βελτιώσω,» μούγκρισε ο Βασνάρος.

Κανένας, όμως, δεν τους επιτέθηκε καθώς απομακρύνονταν από το άντρο των Λογχοφόρων.

20.

Μέσα στον υπόγειο ναό της Αρτάλης, η Αριστέα κοίταζε το ιερατικό περιδέραιο στο φως μιας ενεργειακής λάμπας.

«Το ίδιο μού φαίνεται. Με τη διαφορά ότι... είναι σα νάχει παλιώσει λίγο.»

«Δεν είναι το ίδιο, λοιπόν!» είπε ο Βασνάρος, που καθόταν σε μια καρέκλα, παραδίπλα, με τα πόδια του πάνω σ'ένα σκαμνί και καπνίζοντας πούρο. Οι μπότες, η κάπα, τα όπλα, και τα πράγματά του ήταν αφημένα στη γωνία του δωματίου – το οποίο η Αριστέα ήθελε να ονομάζει *σηκό* του ναού της. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα μυθιστόρημα: *Ο Κοντός και η Πύρινη Πεταλούδα*, του Κρεμτέλβιου Πολύγωνου. Πάντα είχε μερικά μυθιστορήματα μαζί του· ήταν εθισμένος στη λογοτεχνία όπως άλλοι ήταν εθισμένοι στα ναρκωτικά.

«Το ίδιο είναι!» επέμεινε η Αριστέα, παίρνοντας τα μάτια της από το περιδέραιο και γυρίζοντας για να τον κοιτάξει. «Το ξέρω ότι ακούγεται τρελό, αλλά... είναι... είναι το ίδιο, για όνομα της Αρτάλης!»

«Πολύ παράξενο, τότε,» είπε ο Βασνάρος. Και γέλασε.

«Τι ήταν τόσο αστείο;» απόρησε η Αριστέα, καθώς κάθιζε επάνω στην άκρη του τραπεζιού, περνώντας το περιδέραιο γύρω από τον λαιμό της.

«Διαβάζω Κρεμτέλβιο Πολύγωνο, τώρα.»

«Και λοιπόν;»

«Δε διάβασες το βιβλίο του που σου έδωσα; *Κοντόφτερα Γεράκια, Λοξομύτες Γρύπες;*»

«Προσπάθησα αλλά δεν κατάφερα να περάσω τις είκοσι σελίδες. Τι σχέση έχει αυτό;»

«Ο Πολύγωνος γράφει τις πιο παράξενες, σουρεαλιστικές ιστορίες που έχω διαβάσει,» είπε ο Βασνάρος. «Είμαι σίγουρος

ότι θα γελούσε σαν πούστης μ'αυτό που ζήσαμε σήμερα. Ίσως να το έβαζε και σε κάποιο μυθιστόρημά του.»

Η Αριστέα κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Μάλλον πρέπει να ξαναβρώ εκείνο το μυθιστόρημα.»

«Τι θες να πεις, να το ξαναβρείς; Το έχεις χάσει;»

Η Αριστέα μόρφασε σκεπτικά. «Έεεμ, δε θυμάμαι ακριβώς πού είναι, αυτή τη στιγμή.»

«Δε σ'το έδωσα για να το χάσεις!»

«Θα το βρω, μην ανησυχείς. Κάπου εδώ μέσα θα είναι.»

Ο Βασνάρος πήρε μια ρουφηξιά από το πούρο του κι έβγαλε τον καπνό απ'τα ρουθούνια, σαν θυμωμένο μυθικό θηρίο που φυσούσε φωτιά. «Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ...» μούγκρισε.

«Μη βλασφημάς μέσα στον ναό μου!» τον προειδοποίησε η Αριστέα.

21.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης αισθάνεται ότι η διάσταση της Σεργίλης βρίσκεται προς στιγμή σε καλή θέση, και χαμογελά.

Το ανακάτεμα της τράπουλας δεν αργεί, όμως, να ξαναρχίσει...